

Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!

Contents

Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!	2
1. Chương 1: Bệnh Tình Ông Cụ Nguy Kịch	2
2. Chương 2: Kỳ Nhân * Thiên Ca Tuệ	3
3. Chương 3: Chú, Chú Thật Không Có Văn Hóa!	5
4. Chương 4: &n...	6
5. Chương 5: Ủy Nam Thừa Vs Thiên Ca Tuệ	7
6. Chương 6: Cái Gì...	8
7. Chương 7: Xác Định Hôn Sự	10
8. Chương 8: Tôi Không Muốn Gắn Người Giàu Có!!	11
9. Chương 9: Cậu Và Tuệ Tuệ Phải Kết Hôn	12
10. Chương 10: Ba Người Thợ Giày Còn Không Bằng Một Gia Cát Lượng	13
11. Chương 11: Trái Bưởi, Trái Cam, Trái Khế, Trái Nhãn	15
12. Chương 12: Bàn Chuyện Cưới Gả	16
13. Chương 13: Chú À, Ai Mà Thèm Ngồi Xe Của Chú!	17
14. Chương 14: Không Lấy Kết Hôn Làm Mục Đích	18
15. Chương 15	20
16. Chương 16	20
17. Chương 17	20
18. Chương 18	20
19. Chương 19	20
20. Chương 20	20
21. Chương 21	20
22. Chương 22	20
23. Chương 23	20
24. Chương 24	20
25. Chương 25	20
26. Chương 26	20
27. Chương 27	20
28. Chương 28	20
29. Chương 29	20
30. Chương 30	20
31. Chương 31	20
32. Chương 32	20
33. Chương 33	20
34. Chương 34	20
35. Chương 35	20
36. Chương 36	20
37. Chương 37: Cốc Châu Dân Là Cọng Rễ Nào?	20
38. Chương 38: Tôi Nói Này Chú, Hôm Nay Chú Ra Đường Chưa Uống Thuốc À	22
39. Chương 39: Hứa Nhiều Trở Về	23
40. Chương 40: Chẳng Lẽ Đây Chính Là Điểm Ngộ Trong Truyền Thuyết	24
41. Chương 41: Em Muốn Thử Một Chút Sao?	26

42. Chương 42: Sói Xám Lớn Khoác Da Dê	27
43. Chương 43: Lớn Thành Bánh Bao Nhỏ Không Phải Là Lỗi Của Cô!	28
44. Chương 44: Khơi Ra Sự Kiện “bánh Mìn Thầu”	29
45. Chương 45: Anh Hứa Cũng Sẽ Dọa Người	30
46. Chương 46: Trở Về Tìm Em Tính Số!	32
47. Chương 47: Hứa Nhiều, Anh Cho Rằng Em Đã Hiểu!	33
48. Chương 48: Chú Là Một Kẻ Lưu Manh!	34
49. Chương 49: Chú, Mời Chú Tùy Tiện!	35
50. Chương 50: Không Được Nhìn Người Ta Như Vậy! Cần Phải Thận Trọng!	36

Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, sủng Converter: ngocquynh520 Editor: Puck + Chimy Lữ Số chương: 239 chương +

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuc-cung-vo-dich-cha-nguoi-bi-fire-roi>

1. Chương 1: Bệnh Tình Ông Cụ Nguy Kịch

Newyork, Manhattan

Bên trong một tòa biệt thự hai tầng kiểu mới đặc biệt hào hoa, hồ bơi lớn hình bầu dục kích thước 20x8m ở san sau khiến người ta phải liếc mắt, nước trong hồ trong suốt thấy đáy, hiện ra vàng sáng màu lam nhạt, thiết bị bên cạnh hồ cũng đầy đủ mọi thứ.

Ánh mặt trời lóng lánh sau trưa chiếu lên mặt nước trong suốt thấy đáy ở hồ bơi, sóng gợn lăn tăn, lay động lòng người.

Một người đàn ông mang kính bơi đang thoải mái bơi ngửa, tư thế tuyệt đẹp, thoải mái dạt dào.

Lúc này, một người đàn ông trẻ tuổi mặc bộ âu phục màu đen đi từ bên cạnh tới, “Úy thiếu, cha ngài gọi điện tới nói... Bệnh tình ông cụ nguy kịch”

Người đàn ông khẽ dừng tư thế bơi lội, “Rào rào” đứng dậy từ trong nước, lấy kính bơi ra, lên bờ.

Vài sợi tóc ẩm ướt khẽ trùm lên bên trán căng đầy, chảy xuống vài giọt nước, theo cảm nhỏ chảy lên lồng ngực không chút thịt thừa nào, càng gợi cảm mê người, chân dài thẳng tắp, dáng người thật sự hoàn hảo.

Một cặp tròng mắt đen giống như đá quý đen tốt nhất, sâu không thấy đáy, chỉ liếc mắt thôi gần như đã khiến người ta say trong sâu thẳm đó.

Sống mũi thẳng nhu đao gọt, môi mỏng uốn cong lộ ra đường cong mờ nhạt, toàn thân lộ ra vẻ lạnh lùng và cương quyết bướng bỉnh.

Bên cạnh đã sớm có người hầu nữ lanh tay lẹ mắt đưa khăn bông lên, anh tiện tay cầm lấy khoác lên người, che cảnh xuân làm người ta liên tưởng vô hạn.

Anh là Ủy Nam Thừa, hai mươi sáu tuổi anh đã có số vốn trị giá trị trăm triệu, được đánh giá là một trong những người đàn ông độc thân hoàng kim tiềm chất tốt nhất.

Từ nhỏ anh đã thông minh khác thường được khen là thần đồng thiên tài, mười sáu tuổi tốt nghiệp trung học, mười chín tuổi tốt nghiệp trường đại học danh tiếng nhất trong nước, hai mươi một tuổi đã có hai bằng tài chính và tin học Harvard.

Sau khi tốt nghiệp, đã cùng bạn tốt Cốc Châu mở một công ty hữu hạn khoa học kỹ thuật Ủy Cốc ở Newyork, thời gian năm năm, đã thành công đưa ra thị trường Newyork, không thể không cảm thán một câu: Thanh niên tài năng!

Tuy nhiên, những điều này đều là thành tựu do anh tự làm nên, nhưng thân thể của anh càng khiến cho người ta không ngừng hâm mộ.

Ông nội Ủy Quốc Uyển từng giữ chức sĩ quan dã chiến cao cấp, sau khi về hưu vẫn giữ chức vị tư lệnh như cũ.

Cha Ủy Hoa Đã dứt khoát theo sở thích của mình, lựa chọn học y, bây giờ đã là giáo sư khoa ngoại khoa tim não tiếng tăm lừng lẫy trong nước, hiện đang đảm nhiệm chức vụ viện trưởng một bệnh viện quân đội.

Mẹ Nam Xu Nhiên là giáo sư đại học, mẹ hiền dâu thảo dịu dàng tài trí.

Người một nhà kỳ vọng vô hạn vào đứa con độc nhất này, một chữ Thừa đã nhìn ra ông cụ tổn quá nhiều tâm tư.

Nhưng Ủy Nam Thừa vốn chưa từng nghĩ tới vào trường quân đội tập trung tinh thần lao vào kinh doanh, ông cụ thất vọng đau khổ rồi lại đau khổ thất vọng, nhưng cũng hết cách rồi, dù sao cháu nội đã lớn, không quản được!

Mặc dù Ủy Nam Thừa không kế thừa chí hướng của ông nội, nhưng anh vẫn tương đối tôn kính và thích ông nội, cho nên vừa nghe thấy ” Bệnh tình ông cụ nguy kịch”, cặp chân mày thanh tú lập tức nhíu lại nhìn thành hình chữ Xuyên.

“Xảy ra chuyện gì”

“Nói là hôm qua ông cụ đánh cờ đột nhiên bị cao huyết áp đưa đến bệnh viện thì bác sỹ nói... Tình hình không ổn” Nam Cung Mạnh trả lời.

Ủy Nam Thừa biết ông cụ lớn tuổi, khó tránh khỏi sẽ có chút bệnh này bệnh kia, nhưng chờ đợi ngày này chính thức đến thì anh lại hơi cảm thấy khó có thể tiếp nhận.

“Lập tức đặt vé máy bay cho tôi, trở về nước” Ủy Nam Thừa bỏ lại những lời này, lập tức trở về phòng ngủ dọn dẹp hành lý.

2. Chương 2: Kỳ Nhân * Thiên Ca Tuệ

(*) kỳ nhân: người tài, kiệt xuất

Trong sảnh chính trường cấp ba Bùi Ưu – một trong ba trường trung học chuyên thành phố W, đang diễn lại màn thứ tư vở kịch “Lôi vũ *”.

(*) “Lôi vũ” là vở kịch nổi tiếng của nhà biên kịch Tào Ngu, lấy bối cảnh Thiên Tân thời kỳ Dân quốc (khoảng năm 1936), trong đó ông dựng lại cuộc sống phức tạp của một gia đình phong kiến – tư sản hóa, hình ảnh tượng trưng của xã hội nửa phong kiến, nửa thuộc địa Trung Quốc.

Phòng rèm vải màu nâu đen, tủ quần áo bằng gỗ tử đàn kiểu cũ cao cỡ nửa người, ghế salon rộng rãi màu nâu đậm, đèn đứng màu vàng, đơn giản mà tạo thành bối cảnh những năm ba bốn mươi.

Vú Lỗ đứng lên, run rẩy vấp té hai bước tới thư phòng, đến giữa bậc, dần dần ngã xuống, quỳ trên đất, dáng vẻ giống như lão phu nhân ngã xuống ở cuối màn trước. Sân khấu dần dần tối, khúc mở màn (High – Mass – Bach *) dần tấu lên từ xa, tới lúc hoàn toàn vang lên, một khúc dạo đầu để kết thúc.

(*) Bach: Johann Sebastian Bach (21 tháng 3, 1685 - 28 tháng 7, 1750) là nhà soạn nhạc, nghệ sĩ organ, vĩ cầm, đại hồ cầm, và đàn harpsichord người Đức thuộc thời kỳ Baroque (1600 – 1750). Nhờ kỹ năng điều luyện trong cấu tạo đối âm, hòa âm, và tiết tấu, cũng như khả năng điều tiết nhịp điệu, hình thái, và bố cục âm nhạc nước ngoài, nhất là từ Ý, và Pháp, Bach đã góp phần làm giàu nền âm nhạc Đức. Nhiều sáng tác của Bach vẫn còn được yêu thích cho đến ngày nay như Brandenburg Concertos, Mass cung Si thứ, The Well-Tempered Clavier, những bản cantata, những bài hợp xướng, những partita, passion, và những bản nhạc dành cho organ. Âm nhạc của Bach được xem là có chiều sâu trí tuệ, đáp ứng những yêu cầu chuyên môn, và thấm đẫm nét đẹp nghệ thuật. (nguồn: trích Wikipedia)

Màn hạ.

Một đám diễn viên mặc trang phục thập niên ba mươi đi tới trước sân khấu khom lưng chào cảm ơn.

Vừa mới kết thúc, một cô gái mặc đầm hồng nhạt vọt lên trước sân khấu, lớn tiếng kêu: “Tuệ Tuệ, mau xuống đây, mẹ cậu có chuyện gấp tìm cậu, kêu cậu nhanh về nghe điện thoại của bà.”

“Tứ Phượng” đang nói chuyện với nhóm bạn thật vui xoay người lại, đi xuống từ cầu thang bên cạnh, kỳ quái mà hỏi: “Chuyện gì mà gấp vậy? Mẹ tớ không nói gì trong điện thoại sao?”

“Tứ Phượng” này chính là vai diễn của Thiên Ca Tuệ, cô là nòng cốt của nhóm kịch trong trường, hơn nữa có khả năng biểu diễn thiên phú đặc biệt, nhiệm vụ vinh quang này dĩ nhiên rơi trên đầu cô rồi.

“Không có, nghe giọng điệu thật sự rất gấp.” Cô gái nói, cô ấy tên Đồng Yên, là một người bạn trong dieendanlqd phe cánh Thiên Ca Tuệ.

Thiên Ca Tuệ nghi ngờ đảo mắt, cầm điện thoại gọi lại.

“Tuệ Tuệ, nhanh tới bệnh viện quân đội xx” Giọng mẹ Thiên rất nóng nảy.

Thiên Ca Tuệ hồi hộp, chẳng lẽ ba xảy ra chuyện gì?

“Mẹ, là mẹ xảy ra chuyện gì hay tình hình của ba như thế nào?”

“Con bé này, có thể nói dễ nghe một chút không?” Mẹ Thiên nổi giận.

“Vậy sao mẹ gấp như vậy?” Thiên Ca Tuệ không hiểu.

“Là ông nội Úy của con bị huyết áp cao, nhập viện rồi, ngay cả bác trai Úy của con cũng nói rất nguy hiểm, chỉ sợ...” Giọng mẹ Thiên rất lo lắng.

“Được, con đến ngay.” Ánh mắt còn cợt nhả vừa rồi của Thiên Ca Tuệ lập tức nghiêm túc, ông nội Úy là chiến hữu cũ với ông nội, từ nhỏ đối xử với cô như với cháu nội ruột, tình cảm với ông không hề thua với ông nội.

Kể từ sau khi ông nội qua đời, cô đã coi ông nội Úy là ông nội ruột của mình rồi, tin tức này không thể nghi ngờ là sấm sét giữa trời quang với cô, sau khi ông nội qua đời, trong lòng cô đã có bóng ma.

“Sao vậy?” Đồng Yên thấy sắc mặt Tuệ Tuệ thay đổi, không khỏi lo lắng hỏi.

“Yên nhi, ông nội Úy nhập viện rồi, tớ phải đi trước, cậu nói với Cầu Cầu và xã đoàn một tiếng giúp tớ.” Thiên Ca Tuệ nhận lấy cặp sách của mình trên tay cô ấy rồi chạy đi.

“Ừ, cậu đi nhanh đi.” Đồng Yên sáng tỏ, xem ra chuyện thật sự rất nghiêm trọng!

Cầu Cầu chính là Hạ Lan Thu, là bạn nối khố kiêm bạn thân nhất của Thiên Ca Tuệ và Đồng Yên, ba người lqd là bạn học cùng lớp từ tiểu học, thành lập tình hữu nghị cách mạng vô địch không gì thắng nổi.

Thiên Ca Tuệ không kịp thay đổi cả quần áo ngăn một chiếc taxi chạy tới bệnh viện.

Tài xế taxi thấy trang phục áo trên áo dưới của Thiên Ca Tuệ, không khỏi hỏi: “Cô bé, cháu vừa mới quay phim xong?”

“Chú, ánh mắt của chú thật tốt, đã bị chú nhìn ra.” Thiên Ca Tuệ cười híp mắt nói.

“Nói gì chứ, cháu ăn mặc như vậy đi trên đường, đây không phải đã rõ ràng! Còn cần phải đoán!” Chú tài xế nói rất hả hê.

“Hi hi...” Thiên Ca Tuệ rất phối hợp cười ngây ngô hai tiếng.

3. Chương 3: Chú, Chú Thật Không Có Văn Hóa!

Sân bay thành phố W, Ủy Nam Thừa ra khỏi sảnh chính đã thấy chiếc xe màu đen được cấm cờ đỏ đánh dấu, tài xế tiểu Hạ lập tức mở cửa xe.

“Ông nội thế nào?”

“Tình hình thủ trưởng không được tốt.” Tiểu Hạ đã ngây người ở nhà họ Ủy gần năm năm rồi, trên dưới nhà họ Ủy đối xử với anh cũng không bạc bẽo, thậm chí tình cảm hơi sâu sắc.

Ủy Nam Thừa trầm mặc, trong lòng lập tức rơi vào bất ổn không tìm được chỗ dựa, chỉ có thể chờ đợi ông nội vượt qua cửa ải khó khăn này.

Hai mươi phút sau, trước cửa bệnh viện quân đội, tòa nhà Ủy Nam Thừa vô cùng quen thuộc, trong lòng vô cùng xúc động, nâng bước đi lên cầu thang.

Đúng lúc này, một sức lực như cơn gió lốc từ phía sau xông tới, thiếu chút nữa đụng anh ngã sấp xuống, không khỏi xoay người sang chỗ khác nhìn về phía người gây ra.

Một bộ quần áo liền tay truyền thống thập niên bốn mươi năm mươi màu trắng thuần khiết in hoa, quần dài cùng màu in hoa, còn kẹp hai bím tóc, trông giống như một cô bé nhà quê hấp tấp!

Đây là quái thai từ đâu xuất hiện? Dáng vẻ này chạy đến cũng không sợ hù dọa người khác? Thôn cô.

“Xin lỗi, tôi không cố ý.” Người này dĩ nhiên là Thiên Ca Tuệ còn chưa kịp thay đổi quần áo.

Dáng dấp chú này rất đẹp trai! Mắt đen sâu thẳm, sâu như nước anh đào; đuôi mắt khê xếch lên, lộ ra sắc đào màu hồng phấn thảng tự; môi mỏng nhàn nhạt mím lại, ở giữa lộ ra vẻ lạnh lùng.

Cộng thêm ngũ quan tinh xảo vô cùng tuyệt mỹ, chắc chắn chắc! Đúng là yêu nghiệt trong cực phẩm!

“Trang phục như thôn cô cũng dám ra cửa?” Ủy Nam Thừa nhỏ giọng lầm bầm, thật sự quá quê mùa!

Mà vốn ấn tượng của Thiên Ca Tuệ với anh hơi tệ, lập tức vô cùng khó chịu!

Thôn cô? Đây là cô ăn vận theo kịch bản biểu diễn đầu ra đấy, không hiểu thì đừng nói lung tung, chú này xem dáng dấp có hình có dạng, sao nói lời khó nghe như vậy ra ngoài!

“Chú, chú đúng là không có văn hóa! Không hiểu thì đừng nói lung tung, ngay cả kịch nói cũng không biết, nói ra l*q^d khiến người cười chết!” Thiên Ca Tuệ khinh thường bĩu môi, quyết tâm làm tổn thương người đến cùng!

Kịch nói? Kịch rất giỏi à? Kịch phải mặc bộ trang phục thôn cô quê mùa chạy vào đây? Ủy Nam Thừa anh đúng là lần đầu tiên nhìn thấy!

Chỉ có điều mình già sao? Cô nhóc này rõ ràng là học sinh trung học? Lại có thể gọi mình là chú?

Ủy Nam Thừa vốn luôn tự tin với vẻ bề ngoài của mình lần đầu tiên bị đả kích trắng trợn, trong lòng mắt đen lập tức lạnh lùng thêm.

“Chú tưởng rằng bày ra vẻ mặt như muốn giết người cháu sẽ sợ chú, nằm mơ! Chú, thư giãn đi, nếu không sẽ có nếp nhăn nơi khóe mắt, đã già đến như vậy rồi, cẩn thận không ai muốn!” Thiên Ca Tuệ kéo dài phong cách làm tổn thương người khác không đền mạng của mình, xong việc còn nhe răng nhếch miệng làm mặt quỷ, sau đó chạy như làn khói.

Dù sao về sau cũng sẽ không gặp chú này rồi, hơn nữa gặp lại cũng không sao cả, tại sao phải sợ chú ấy!

Thiên Ca Tuệ lơ đãng nghĩ, lại không nghĩ rằng cuộc sống sau này của mình hoàn toàn dính lấy chú này, khoảnh khắc đó, lòng cô đã treo ngược lên!

Úy Nam Thừa cảm thấy sự bình tĩnh của mình xưa nay luôn tốt, thật không nghĩ tới lại bị một nữ sinh nhỏ nhỏ làm nát công sức ở chỗ này rồi, khóe môi không kiềm chế được mà run rẩy.

Hít vào một hơi thật sâu, rốt cuộc con bé trời đánh này là con nhà ai? Tốt cầu nên cầu nguyện lần sau không nên gặp phải anh!

4. Chương 4: &n...

Editor: Puck

Bên trong phòng bệnh nội trú cao cấp số 508 tầng năm, Úy Nam Thừa gõ cửa tiến vào, nhìn thấy bốn vị đại nhân ở trong phòng, chào hỏi từng người.

“Cha, mẹ, chú Thiên, dì Đình, ông nội người sao rồi?”

“Là tiểu Thừa trở về?” Ông cụ Úy đang chụp mặt nạ dưỡng khí vang lên giọng nói yếu ớt.

Úy Nam Thừa vội chạy mấy bước đến bên cạnh ông nội, cầm tay gầy trơ xương như que củi của ông, trong lòng không hề có mùi vị gì, ngay cả giọng nói cũng mang theo nghẹn ngào.

“Ông nội, là cháu.”

“Trở lại là tốt rồi.” Giờ phút này ông cụ Úy nhìn thấy cháu nội đã thỏa mãn trong lòng, dù sao nhà họ Úy cũng là dòng họ độc đinh, lại nhất định chạy đến nước Mỹ gây dựng sự nghiệp, ôi! Một năm cũng không nhìn thấy được mấy lần.

Úy Nam Thừa không hiểu rõ ý định lqđ của cha mẹ và ông nội, chỉ có điều anh đã lựa chọn, chỉ có thể từng bước một đặt chân xuống mà đi.

Đúng lúc này, cửa bị đẩy ra, một cô gái thất bím thở hổn hển chạy vào, không nhìn bốn vị đại nhân, nhào tới giường bệnh, “Ông nội Úy...”

Âm cuối kéo thật dài, thấp thoáng có vẻ nũng nịu.

Úy Nam Thừa quả thật bị sợ ngây người rồi, cô ta không phải thôn cô vừa rồi ở cửa ra vào sao! Cô ta... Sao lại chạy vào đây? Còn nói ông nội... Ông nội Úy?

Chẳng lẽ cô ta chính là con gái của chú Thiên, từ nhỏ đã như nam sinh Thiên Ca Tuệ?

Đúng là oan gia ngõ hẹp!

Không đợi anh tự mình xác nhận, ông nội anh đã cho anh đáp án.

“Tuệ Tuệ, sao cháu lại mặc trang phục này.” Giọng ông cụ Úy yếu ớt.

“Ông nội Úy, cháu vừa diễn vai Tứ Phượng trong “Lôi Vũ”, còn chưa kịp thay quần áo chứ sao...” Cái miệng nhỏ nhắn của Thiên Ca Tuệ làm nũng.

Toàn bộ chú ý của cô đều đặt trên người ông nội Úy đang nằm trên giường bệnh, hoàn toàn không để ý tới người đàn ông cao lớn đối diện là ai.

“Tuệ Tuệ thật giỏi, lại có thể diễn nhân vật Tứ Phượng trong vở “Lôi Vũ”. Ông cụ Ủy yêu thích Tuệ Tuệ gần như quá rõ ràng, không thua kém cháu nội bảo bối của mình chút nào.

“Con bé này, có hiểu chuyện không, bây giờ ông nội Ủy của con cần nghỉ ngơi.” Đinh Như trách mắng con gái mình.

“Bác gái Nam, mẹ mắng cháu!” Thiên Ca Tuệ trề môi mặt nhỏ nhắn tìm nủi dứa.

Vẻ mặt Nam Xu Nhiên cứng chiều ôm Tuệ Tuệ, khóe mắt tràn đầy nụ cười, đứa nhỏ Tuệ Tuệ này do bà nhìn từ nhỏ mà lớn lên, vô cùng yêu thích, chỉ ước gì con bé làm con dâu mình.

Ủy Nam Thừa ở bên cạnh quả thật hết sức buồn bực, sao Thiên Ca Tuệ vừa vào cửa đã đoạt đi ánh mắt của ông nội và mẹ, mà chính anh là con trai vừa mới trở về nước, lại bị gạt sang một bên?

Có lẽ ánh mắt của Ủy Nam Thừa quá mức mãnh liệt, Thiên Ca Tuệ không vui nhìn sang, vừa nhìn, dọa cô nhảy dựng lên!

“Chú... Sao chú lại ở đây?” Giọng nói run rẩy, ngón tay cũng run run.

“Gì mà sao chú lại ở đây, cậu ấy là anh Thừa của con.” Đinh Như tức giận nói.

“Anh Thừa? Chẳng lẽ... Chính là Ủy Nam Thừa ngu ngốc chỉ biết học đó.” Thiên Ca Tuệ không thể tin kêu lên.

Đầu Ủy Nam Thừa lại bắt đầu đau, đã xong hết chưa!

5. Chương 5: Ủy Nam Thừa Vs Thiên Ca Tuệ

Editor: Puck

Trong ấn tượng của Thiên Ca Tuệ, Ủy Nam Thừa vĩnh viễn dừng lại ở trong trí nhớ trước năm cô mười tuổi, khi đó tất cả mọi người đều nói anh là thần đồng thiên tài, nhưng cô cảm thấy anh chính là kẻ ngốc!

Mỗi ngày chỉ biết học tập, hoàn toàn chui vào trong đồng sách, không có chút thú vui cuộc sống nào, không phải ngu ngốc thì là gì!

Năm vị đại nhân không có cách nào với hai oan gia nhỏ này, cũng không biết gốc rễ phối hợp sai rồi, hai đứa nhỏ này đã vô cùng không hợp nhau từ nhỏ, gặp mặt lại ăm ỉ, không dứt.

Lại nói hai nhà còn là quan hệ nhiều đời, ông cụ Ủy và ông cụ Thiên là bạn chiến đấu cũ, quan hệ trong quân đội của hai người là cấp trên cấp dưới, sau khi về hưu ở chung một đại viện, quan hệ tương đối tốt!

Nam nữ hai nhà cũng có quan hệ rất tốt, lui tới chặt chẽ.

Đến đời cháu, nhà họ Ủy có một độc đinh - Ủy Nam Thừa - và cháu đích tôn nhà họ Thiên - Thiên Chỉ Dương - là bạn thân nổi khổ lớn lên.

Nhưng lại ngựa mất lẫn nhau với cháu gái nhỏ của nhà họ Thiên - Thiên Ca Tuệ, một người thông minh học giỏi, được công nhận là thiên tài thần đồng; một người bướng bỉnh nghịch ngợm, là vua của lũ nhỏ trong đại viện.

Đã thế, vừa thấy mặt lập tức cãi vã.

Đoạn ngắn một:

“Thiên Ca Tuệ, anh nói em lấy tay bẩn thỉu của em ra!” Ủy Nam Thừa mười tuổi mặt ghét bỏ nhìn cô bé con hai tuổi nắm chặt vạt áo cậu.

Cô bé con chớp chớp cặp mắt đen bóng như kim cương, dường như cố ý trả thù, dùng sức bôi chùi lên trên quần áo của bé trai, giọng trẻ con non nớt hừ khê: “Hừ! Rất giỏi! Như con gái!”

Sau đó, không quay đầu mà chân ngắc nện bước ra ngoài.

Úy Nam Thừa tức giận đến nghiêng rằng, quần áo mới của cậu, cứ bị chà đạp như vậy! Ghê tởm hơn chính là cô bé con nói mình như con gái!

Thô tục có thể dung thứ nhưng không thể nhẫn nhịn!

...

Đoạn ngắn hai:

“Mẹ, người nào đụng vào sách ở trên bàn của con? Úy Nam Thừa mười lăm tuổi mặt tức giận chạy vào phòng.

“Không có ai, à... Vừa rồi Tuệ Tuệ nói muốn tìm bản nháp.” Mẹ Nam rất bình tĩnh nói.

Úy Nam Thừa hít vào một hơi thật sâu, “Mẹ, sao mẹ có thể để cho con nhóc thối đó vào phòng của con?”

“Tiểu Thừa, Tuệ Tuệ là cô bé tốt, không cho phép nói con bé là con nhóc thối nữa.” Mẹ Nam không vui.

Úy Nam Thừa biết nhiều lời vô ích, trong lòng căm phẫn! Con nhóc thối đó có gì tốt! Tại sao ông nội, bà nội còn có ba mẹ đều thích nó như vậy?

Quả thực tức chết người đi được!

...

Về sau, Úy Nam Thừa quyết tâm muốn hoàn toàn thoát khỏi hỗn thế ma vương * đó, mười sáu tuổi sau thi đậu đại học Z nổi tiếng trong nước với thành tích xuất sắc, đã rời khỏi nhà ở nội trú trong trường rồi, tỷ lệ thấy con nhóc thối đó cũng ít đi rất nhiều.

(*) hỗn thế ma vương: ma vương hại đời – ví với kẻ ác chuyên làm hại nhân dân.

Mà lúc này Thiên Ca Tuệ cũng lên cấp hai rồi, cơ hội gặp mặt của hai người ít hơn, trừ nghỉ đông và nghỉ hè thỉnh thoảng gặp mặt ở nhà, gần như không xuất hiện cùng lúc.

Năm Thiên Ca Tuệ mười hai tuổi, ông nội bệnh nặng qua đời; cùng năm, ba thăng chức cục trưởng cục quản lý tài nguyên và quy hoạch đất đai, người một nhà đã rời khỏi đại viện.

Trừ mỗi lần trở về thăm ông nội Úy, Thiên Ca Tuệ rất ít khi trở về đại viện, dù sao con người khi trưởng thành, học tập chiếm phần lớn thời gian trong cuộc sống

Nói cách khác, sáu năm qua cô gần như không gặp lại Úy Nam Thừa, đã sớm quên trông anh ta như thế nào rồi.

Đây cũng là nguyên nhân khiến hai người chạm mặt ở cửa bệnh viện nhưng không nhận ra nhau.

6. Chương 6: Cái Gì...

Editor: Puck

“Tiểu Thừa, Tuệ Tuệ.” Ông cụ Úy đang nhắm mắt lại mở ra, ánh mắt hiền lành.

“Ông nội.”

“Ông nội Úy.”

Ông cụ Úy cầm tay mỗi người, đặt chung một chỗ.

Hai người lập tức không được tự nhiên, trong lòng lảo lảo: Ai đồng ý bắt tay với anh (cô) ta!

“Tiểu Thừa, tâm nguyện lớn nhất khi còn sống của ông nội chính là hy vọng nhìn thấy cháu cưới vợ, bây giờ ông nội sắp không xong, cháu có thể đồng ý thỉnh cầu này của ông nội không?” Ông cụ Ủy nói xuất phát từ đáy lòng, khiến Ủy Nam Thừa hơi mím chặt môi.

Lúc này để anh đi đâu tìm bạn gái chứ, tạm thời mà nói, anh thật sự không có suy nghĩ kia, nhưng ông nội đã nói đến mức này, anh không thể cự tuyệt cũng không có cách nào để cự tuyệt.

“Ông nội, cháu đồng ý với ông, chỉ có điều...” Anh còn chưa nói hết ông nội đã chuyển sang phía bên Tuệ Tuệ rồi.

“Tuệ Tuệ à, khi ông nội cháu còn sống đã giao ước xong với ông rồi, để cho cháu làm cháu dâu nhà chúng ta, bây giờ ông nội cháu đã mất, ông cũng sắp không xong, ngay cả tâm nguyện này cũng không còn...” Nước mắt tuôn đầy mặt ông cụ Ủy.

Bốn đại nhân thoáng nhìn nhau, kết quả này, đã sớm ngầm hiểu lẫn nhau rồi.

“Ông nội Ủy, nhưng cháu mới học lớp mười hai...” Thiên Ca Tuệ nóng nảy, ông nội Ủy đang nói đùa sao? Đây là giả đúng không?

Đây nhất định không phải thật!

Ủy Nam Thừa cũng ngây dại, sao lại như vậy?

Anh liếc nhìn thôn cô đối diện, thật sự rất nhức đầu, không hề đáng tin!

“Kết hôn vẫn có thể tiếp tục đi học.” Dường như ông cụ Ủy rất quyết tâm.

Mặt Thiên Ca Tuệ lập tức vặn vẹo, cái gì? Cái gì?! Kết hôn vẫn có thể tiếp tục đi học?

Trong nháy mắt, cô lập tức sinh ra cảm giác thê lương vô hạn, thật chán nản không có một chỗ dựa vào...

Ông nội Ủy không giống như đang nói đùa!

“Ông nội, chúng cháu không hợp.” Ủy Nam Thừa cau mày cự tuyệt.

“Cháu biết cái gì gọi là hợp!” Ông cụ Ủy giận đến chân mày run run, thiếu chút nữa không thở nổi.

“Cha, xin cha bớt giận, đừng chắt nhặt đứa nhỏ.” Ủy Hoa Dã vội vàng giúp cha mình nhuận khí, ánh mắt bèn nhón quét về phía con trai, không giận mà uy.

Ủy Nam Thừa lập tức im bặt, trong lòng biết giờ này không nên cãi cò với ông nội, nếu ông nội bị chọc tức, xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, cả đời anh sẽ không tha thứ cho mình.

Đình Như cũng nhéo tay con gái, nhỏ giọng nói: “Con nít không hiểu chuyện!”

Thiên Ca Tuệ chu môi, uất ức đứng bên cạnh, có quan hệ gì với cô đâu, đều do mặt giống chú kia làm hại! Hu hu...

Ông cụ Ủy hiển nhiên bị tức giận rồi, hô hấp cũng không thoải mái.

Nhìn thấy khiến trái tim mọi người thấp thỏm.

Nam Xu Nhiên dùng ánh mắt ý bảo con trai nhận lỗi trước, vào lúc này quan trọng nhất là dẹp yên ông cụ đang tức giận.

Trong lòng Ủy Nam Thừa có một ngàn một vạn lần không muốn, nhưng nếu không theo ý ông nội, chỉ sợ...

“Được.” Một chữ này có vẻ rất nặng cực kỳ nặng...

7. Chương 7: Xác Định Hôn Sự

Một tiếng “Được” này của anh khiến Thiên Ca Tuệ ở bên cạnh hoàn toàn kinh hãi, tay run rẩy không ngừng, không cần... Không cần đâu!

“Tuệ Tuệ, con đừng lo lắng, đợi sau khi các con kết hôn, nếu tiểu Thừa dám bắt nạt con, chúng ta sẽ không bỏ qua cho nó.” Nam Thu Nhiên kéo tay Tuệ Tuệ, cương chiều nói.

“Bác gái Nam, con...” Trong lòng Thiên Ca Tuệ vô cùng buồn bã, cô, vì sao cô lại đồng ý gả cho chú đó! Còn có mẹ của cô, là mẹ ruột của cô sao? Vì sao cứ đứng phía sau véo cô, hu hu...

Mẹ ruột, thật đau đó...

“Các cháu đều đã đồng ý, Hoa Dã và Tùng Dịch chọn một thời gian đi, xử lý sự việc sớm một chút, như vậy ta chết cũng nhắm mắt.” Ông cụ Ủy thở dài.

“Xoảng” một tiếng, dường như trong lòng Thiên Ca Tuệ có đồ vật gì đó bị vỡ, hai quả đấm nhỏ bóp chặt, tại sao có thể như vậy?

Ủy Nam Thừa đột nhiên hồi hận, sao xác định ngày nhanh như vậy!

“Cha, cha yên tâm, con và Tùng Dịch sẽ nhanh chóng chọn ngày tốt.” Ủy Hoa Dã cho cha mình một viên định tâm hoàn.

“Bác trai, chuyện này bác không cần quan tâm.” Thiên Tùng Dịch phụ họa.

“Ừ.” Ông cụ Ủy nhẹ nhàng lên tiếng, rồi nhắm mắt lại.

Nam Xu Nhiên chỉnh chân lại cho ông cụ, nhỏ giọng nói: “Được rồi, chúng ta đi ra ngoài trước, để cha yên tĩnh nghỉ ngơi một lúc.”

Trước khi ra cửa Thiên Ca Tuệ nói câu xuất phát từ đáy lòng: “Ông nội Ủy, ông nhất định phải dưỡng bệnh cho tốt, Tuệ Tuệ hy vọng ông có thể sống lâu trăm tuổi.”

“Ông nội, ông nhất định phải dưỡng bệnh cho tốt, chiều cháu trở lại thăm ông.” Ủy Nam Thừa sờ tay gầy tro xương như que củi của ông nội, sau đó đi ra ngoài.

Sáu người lục tục đi ra khỏi phòng bệnh, nhẹ nhàng đóng cửa, dù sao không thể quấy rầy bệnh nhân quá lâu, sức lực có hạn.

Thật ra thì Ủy Nam Thừa dùng kế hoãn binh, dưới tình huống này anh chỉ có thể nghe theo ông nội, qua cửa ải này trước rồi tính sau.

Về phần có kết hôn hay không, việc đó có thể thương lượng lại.

Đi ra khỏi phòng bệnh, ánh mắt Thiên Ca Tuệ lập tức buồn bã, rốt cuộc chú này có ý gì! Tại sao lại nói “Được”!!

Trước cửa bệnh viện, một cặp mẹ con trai, một cặp mẹ con gái đứng.

Không sai, bọn họ chính là Nam Xu Nhiên và con trai Ủy Nam Thừa, Đinh Như và con gái Thiên Ca Tuệ.

“Mẹ, mẹ thật sự nhẫn tâm để con gái lập gia đình bây giờ sao?” Thiên Ca Tuệ làm nũng dựa sát vào cánh tay mẹ, quyết tâm chọn lựa tấn công tình thân, cha mẹ chỉ có một mình cô là con gái bảo bối, nhất định không để cho cô lập gia đình sớm vậy!

“Con bé này, nói gì vậy, đến nhà bác gái Nam mẹ có gì không yên lòng, khác nhà mình chỗ nào.” Đinh Như giận trách móc.

Trái tim Thiên Ca Tuệ vừa rồi còn cuồng nhiệt lập tức rơi vào kẻ băng nứt, mẹ ruột đó! Người lại không cần con gái như vậy, muốn con cút đi nhanh thế! Con còn chưa đủ mười tám tuổi!

“Tuệ Tuệ, sau khi con và tiểu Thừa kết hôn vẫn có thể thường xuyên trở về, có hai nhà không tốt sao?” Nam Xu Nhiên cười đến dịu dàng hiền thực.

Trọng điểm không phải điều này! Thiên Ca Tuệ rưng rưng nắm quyền, buồn bã liếc mắt nhìn người giả bộ thâm trầm đứng đằng kia.

Chú, chú có thể nói một tiếng không!

Chú, chú có thể cự tuyệt giống như đàn ông không!

Chú, chú có thể không cần giả bộ tiếp được không!!

8. Chương 8: Tôi Không Muốn Gần Người Giàu Có!!

“Mẹ, chúng ta đi về trước đi.” Ủy Nam Thừa cảm thấy hay là trở về trước có được không, nghe tiếp, anh sợ mình hồng mắt.

“Tiểu Thừa, trong khoảng thời gian này con và Tuệ Tuệ bồi dưỡng tình cảm nhiều một chút, coi như hai đứa đã mấy năm không gặp, vừa đúng Tuệ Tuệ tự học cấp ba về trễ, con tới trường đón con bé.” Nam Xu Nhiên hoàn toàn không thấy đề nghị của con trai, cầm đầu cầm cổ nói.

“Mẹ, không cần chứ.” Ủy Nam Thừa nhú mày rất sâu, chữ Bát còn chưa chống dứt lên!

“Thằng bé này, Tuệ Tuệ là cô bé, về nhà quá muộn sẽ không an toàn, lại nói các con sẽ lập tức kết hôn, là chuyện sớm hay muộn.” Lời của mẹ Nam thật sâu sắc.

Thiên Ca Tuệ mấy lần định chen vào nói, nhưng không chen được, trong lòng thật buồn bực! Cô không cần chú này đến trường đón cô, như vậy sẽ gây ra hiểu lầm!

Cô không muốn làm cho các bạn học nghĩ rằng cô dính vào người giàu có rồi! Rất mất thể diện đó...

“Mẹ, con không có hứng thú với cô ấy.” Ủy Nam Thừa nhìn thôn cô trước mắt, lại nhớ tới một loạt hành động xấu khi bé của cô, thật sự không nhắc lên được một xíu hứng thú nào.

Chỉ có điều, giọng điệu chắc chắn không thể khác của mẹ anh!

Chẳng lẽ thật sự không có đường sống vẹn toàn?

Ánh mắt của anh ta có ý gì? Khinh thường? Coi nhẹ? Còn là coi khinh...

Đây là điều mà Thiên Ca Tuệ tuyệt đối không thể tha thứ, giận dữ nhảy dựng lên, “Tôi càng không có hứng thú với... người đàn ông lớn tuổi còn sót lại!” Cô vốn chuẩn bị nói chú, nhưng ngại mẹ và bác gái Nam đều ở đây, đành phải sửa lại xưng hô.

Người đàn ông lớn tuổi còn sót lại? Ủy Nam Thừa anh được trong ngoài nước đánh giá là một trong những người đàn ông hoàng kim còn độc thân cực kỳ có tiềm chất, sao đến trong miệng con nhóc thú này, lại không chịu nổi như vậy!

Nam Xu Nhiên ở bên cạnh bật cười, tiểu Thừa và Tuệ Tuệ đúng là rất phù hợp! Một kín kẽ trầm ổn, một hoạt bát xinh đẹp, rất xứng đôi! Cuộc sống sau này sẽ rất thú vị

~Đinh Như cảm thấy phải tìm nhân tài trấn áp tính tình nôn nóng nóng của Tuệ Tuệ, tiểu Thừa nhìn qua rất trầm ổn, không có vấn đề gì, nhưng cũng không thể cứ ồn ào như vậy.

“Tuệ Tuệ, người đàn ông lớn tuổi còn sót lại ý chỉ người rất lớn tuổi nhưng không ai muốn, tiểu Thừa mới hai mươi sáu tuổi, là thanh niên tốt tuổi trẻ tài cao.” Nam Xu Nhiên ôn tồn sửa lại.

Thiên Ca Tuệ bắt đầu dĩ trợn trắng mắt, bắt đầu dĩ vênh đôi môi đỏ mọng lên, “Oh ~”

Thật ra nói xấu trong lòng: chú thật già! Chênh nhau tròn tám tuổi, đều nói ba tuổi một sự khác biệt, gần ba lần dlqd chênh lệch khác nhau, rộng một hố lớn bao nhiêu! Tạm thời có thể vượt qua được sao!

Nam Xu Nhiên nhìn hai đứa bé, trong lòng vô cùng hài lòng, cảm thấy tốt nhất nên định sớm ngày hôn sự của tiểu Thừa và Tuệ Tuệ, bà tin tưởng sau khi cưới hai đứa sẽ lâu ngày sinh tình, vấn đề là thời gian mà thôi.

Cuối cùng, dưới sự cưỡng ép và dụ dỗ của mẹ, Ủy Nam Thừa rất bất đắc dĩ đồng ý buổi tối đến trường trung học đón Thiên Ca Tuệ, chỉ có điều kèm theo điều khoản phụ: Ngoại trừ có việc bận.

Mẹ anh cũng thêm một điều kiện: Không thể luôn lấy lý do bận rộn, trừ chủ nhật, mỗi tuần phải đi ít nhất ba lần.

Quả nhiên, đúng là gừng càng già càng cay!

Vì để cho hai người bọn họ có thời gian chung đụng riêng, Nam Xu Nhiên không thể không tốn quá nhiều tâm tư!

Vì vậy, chuyện này quyết định như vậy.

Thiên Ca Tuệ rất muốn rơi lệ...

9. Chương 9: Cậu Và Tuệ Tuệ Phải Kết Hôn

Mặc dù Ủy Nam Thừa lẩn lộn ở Newyork mấy năm, nói cho cùng vẫn là công tử, đám bạn bè trong vòng tròn đương nhiên không dễ dàng bỏ qua cho anh.

Sao không, buổi tối sau khi anh vào thăm ông nội đã bị ba người anh em kéo đến quán bar “Lam Mị” rồi.

Bốn người rất quen thuộc mà đi vào phòng bao sang trọng của “Lam Mị”, người hầu rượu cười híp mắt vì bốn người bọn họ yêu cầu Margarita, Dry Martini, Tequila sunrise, Bloody mary *.

(*) Margarita: là một loại cocktail làm cho tequila nổi tiếng tại Mỹ. Loại Margarita truyền thống sử dụng 3 cocktail nguyên chất không pha và nước ép chanh, tuy vậy có nhiều phiên bản khác nữa

Dry Martini: là một loại cocktail làm từ hai thành phần: rượu gin của Anh và dòng rượu khai vị dry vermouth (tiêu biểu nhất là rượu MARTINI DRY của Ý). Sau nhiều năm, cái tên Martini đã trở thành một biểu tượng, được nhiều người biết đến với danh hiệu “Vua của các cocktail”. Có người đã từng nói MARTINI là “Phát minh duy nhất của người Mỹ hoàn hảo như một bài thơ sonnet” (H.L. Mencken), hay mỹ miều hơn “Thuốc tiên của sự yên tĩnh” (E.B.White). Nikita Khrushchev gọi MARTINI là “Vũ khí chết người của nước Mỹ”.

Tequila Sunrise là một loại cocktail làm từ rượu tequila, nước cam, và xi-rô lựu và đặt trong một ly cao. Được đặt tên do màu sắc của nó giống như mặt trời mọc. Là loại cocktail giải khát.

Bloody Mary được sáng tạo lần đầu tiên vào những năm 20 thế kỷ trước bởi một Bartender người Mỹ, Fernand Petiot làm việc cho Harry’s New York Bar ở Paris. Công thức nguyên bản là sự kết hợp cân bằng giữa Vodka và nước sốt cà chua. Vào năm 1934, khi Petiot chuyển về Mỹ và làm việc cho King Cole Bar, St. Regis, anh đã đưa thêm vào black and cayenne pepper, Worcestershire sauce, Tabasco sauce and nước chanh để tăng hương vị cho món đồ uống, phù hợp với khẩu vị của người NewYork. Cái tên Bloody Mary đã gây ra vô số những tranh cãi nhưng chính Petiot kể rằng, một trong những vị khách hàng của anh đã đề nghị gọi món đồ uống này là Bloody Mary, vì điều đó khiến anh ta nhớ về Bloody Club ở Chicago, nơi cũng có một cô gái tên là Mary.

Giống như trước kia.

“Ông cụ cát nhân thiên tướng *, cậu cũng đừng nghĩ quá nhiều.” Ba người anh em vỗ vai Ủy Nam Thừa, trăm miệng một lời.

(*) cát nhân thiên tướng: người hiền (tốt) có trời phù hộ.

Bọn họ là bạn thân cùng nhau cõng trường từ nhỏ mà lớn lên, lại nói thoáng cái đã hơn hai mươi năm trôi qua, tình anh em nồng hậu này đã không còn ngôn ngữ nào có thể bày tỏ, chỉ riêng một ánh mắt, một động tác, vậy đã đủ rồi.

Cho nên Ủy Nam Thừa hiểu, khéo môi nhếch lên một nụ cười đơn giản, ánh mắt ảm áp.

“Hôm nay mấy anh em ta đón gió cho tiểu Thừa, mỗi khuôn mặt thể hiện phong phú một chút, làm ly thứ nhất!” Một người đàn ông mặt con nít thanh tú đứng dậy, hào khí vạn trượng * mà nâng ly.

(*) hào khí vạn trượng: khí phách ngút trời.

Cậu ta họ Quế, tên Bách Lăng, biệt danh “Tiểu Quế Tử”, là người thích đùa giỡn nhất trong bốn người, có thể khơi mào không khí, nhưng lại có một má lúm đồng tiền đáng yêu, khi cười lên, đôi mắt tròn xoe dập dềnh sóng xuân vô hạn, quả thực hoàn toàn xứng đáng với sát thủ phụ nữ!

Cha hiện giữ chức viện trưởng viện kiểm sát thành phố W, mẹ làm biên tập một tòa soạn báo, cha mẹ tu dưỡng có chiều sâu như thế lại sinh ra một cậu con trai cợt nhả như vậy, chẳng lẽ ghen đột biến?

“Nghe nói cậu và Tuệ Tuệ phải kết hôn?” Thiên Chỉ Dương giống như vô ý hỏi một câu, mắt đào hoa híp lại, cười như không cười.

Thiên Chỉ Dương, anh họ Thiên Ca Tuệ, là đại thiếu gia lãng nhăng điển hình, cả ngày không thể thiếu người mẫu minh tinh, là một công tử phong lưu!

Cha dốc sức làm mới được tạm giữ chức ở “Tập đoàn Thiên thị”, cả ngày không làm chính sự, cười ngửa xem hoa không lý tưởng

“Phụt!” Tiểu Quế Tử rất không có hình tượng phun ra, Hứa đại công tử ngồi đối diện cậu ta nhanh tay lẹ mắt mà tránh né sang bên cạnh.

Mỗi lần ngồi đối diện thằng nhóc này, phải đề phòng một chút, rất không có tư cách, hoàn toàn không thấy đây là nơi công cộng cứ phun loạn, nên đòi hỏi nhẫn nại như thế nào!

Hứa đại công tử, chính là Hứa Du, được mọi người trong nhóm công nhận là quý công tử tao nhã, luôn giữ hình tượng dịu dàng nho nhã, con người thanh tịnh sáng ngời, luôn mang theo nụ cười thản nhiên, không nhiều không ít, vừa đúng.

“Đã nói bao nhiêu lần rồi, phải chú ý hình tượng!” Dù Hứa Du có giỏi kiềm chế hơn nữa cũng không nhịn được mà nổi giận.

“Tuệ Tuệ là ai?” Tiểu Quế Tử hoàn toàn không để ý đến Hứa đại công tử đang rít gào, tròn tròn cặp mắt hỏi.

“Còn có thể là ai, là con nhóc kia nhà tớ chứ ai.” Thiên Chỉ Dương chớp cặp mắt đào hoa, mê hoặc khó diễn tả thành lời.

Tiểu Quế Tử giống như tạm thời còn chưa kịp phản ứng, lúc nhớ lại, đột nhiên khéo miệng run rẩy, “Chẳng lẽ... Chính là con quỷ phá phách!”

10. Chương 10: Ba Người Thợ Giày Còn Không Bằng Một Gia Cát Lượng

Câu nguyên gốc: Ba người thợ giày thành một Gia Cát Lượng, ý chỉ nhiều người đồng tâm hiệp lực có thể tìm được biện pháp tốt. Còn tiêu đề chương này có ý phủ định.

Sắc mặt Ủy Nam Thừa đen xì, quả nhiên chuyện xấu truyền ngàn dặm!

Về mặt Hứa Du rất bình tĩnh, Tuệ Tuệ, trong ấn tượng hình như là cô bé rất thú vị, lại nói đã lâu ngày không gặp, cô bé chắc đã trưởng thành rồi.

“Không phải chứ, tiểu Thừa cậu cầu kết lừa đảo với tên nhóc kia khi nào chứ?” Lời Tiểu Quế Tử nói ra không làm cho người ta kinh ngạc cũng chết không nguôi.

Sắc mặt Ủy Nam Thừa di3ndanl3quyđ0n lại đen một phần, khóe môi không nhin được mà khê run.

Thiên Chí Dương giải vây rất đúng lúc, “Đây là ý của ông cụ.”

“Ánh mắt ông cụ quả nhiên độc đáo, bội phục! Bội phục!!” Tiểu Quế Tử cảm thán mấy tiếng.

“Cậu có thể dừng để cho tớ thêm ngọt ngọt!” Ủy Nam Thừa tức giận gào to một tiếng.

Hứa đại công tử tao nhã giơ Bloody mary trong tay lên, lướt qua một cái, “Quả nhiên vẫn đúng hương vị này.” Dứt lời, làm vẻ say mê.

Sau đó nhẹ nhàng thốt ra một câu, ánh mắt dịu dàng thương cảm, “Tiểu Quế Tử, nếu không muốn chết, có thể lải nhải tiếp, đoán chừng tiểu Thừa đã lâu không luyện tay, vừa đúng có cậu có thể làm bao cát bằng thịt.”

Tiểu Quế Tử lập tức im lặng, phải biết rằng tiểu Thừa là người có bản lĩnh tốt nhất trong bốn người, vẫn nhớ lúc đại học, ở sân Teakwondo bị cậu ta đánh cho chết đi sống lại.

Cậu cũng không có khuynh hướng ngược đãi, kiểu tổn hại hình tượng đó không muốn thử nghiệm!

“Nói xem, rốt cuộc cảm thấy chuyện này như thế nào?” Thiên Chí Dương cũng mặc kệ những thứ này, dù sao Tuệ Tuệ cũng là bảo bối nhà bọn họ, cũng coi như em gái anh.

“Dưới tình huống này, hoàn toàn không cho phép tớ cự tuyệt.” Ủy Nam Thừa rất chán nản uống một hớp lớn Tequila sunrise.

“Cho nên nói, cậu bắt đắc dĩ bị ép buộc?” Tiểu Quế Tử nói ra một câu trọng điểm.

“Ôi, hoàn toàn là bức thượng Lương Sơn * phiên bản hiện đại, từ đó thế gian này mất đi một thanh niên tốt!” Ngón tay Hứa đại công tử trắng nõn gõ có tiết tấu lên ly rượu, cảm thán liên tiếp.

(*) bức thượng Lương Sơn: Câu chuyện về những người như Tống Giang, Lâm Xung trong truyện “Thủy hử”, do bị quan phủ áp bức, phải lên Lương Sơn Bạc tạo phản. Sau này dùng ví với việc bị ép quá nên phải làm một việc gì đó. Tương đương với câu “Tức nước vỡ bờ”, “Cùng quá hóa liều”.

“Tớ xem ra không thể thay đổi ý định của ông cụ.” Thiên Chí Dương cố ý thêm dầu vào lửa.

Giờ phút này tâm tình của Ủy Nam Thừa chỉ có thể dùng tâm tư rối loạn để hình dung, lũ bạn xấu lại còn ở bên cạnh d1end4nl3quyđ0n không ngừng thì thầm, tàn hại lỗ tai của hắn, không có chút nào tỉnh táo.

“Các cậu có đề nghị nào khá một chút?” Ủy Nam Thừa hí mắt quét về ba người bên cạnh.

Ba người thống nhất ý kiến nhún vai, bày tỏ không thể làm gì.

“Thật ra thì cũng không phải không có cách nào.” Tiểu Quế Tử nghiêng đầu lệch não mà thốt ra một câu.

“Biện pháp gì?” Ủy Nam Thừa giống như người chết đuối vớ được cây trúc hào hứng bưng bưng.

Hai người khác cũng nhiều hứng thú nhìn anh.

“Trước khi kết hôn, cậu nhanh chóng tìm phụ nữ để cho cô ta mang thai con của cậu, gạo sống nấu thành cơm chín, sau đó chắc chắn ông cụ sẽ không nói gì.” Tiểu Quế Tử đắc ý nói.

“Thế mà cũng gọi là biện pháp!” Thiên Chí Dương đập một hạt dẻ qua.

Tiểu Quế Tử ôm đầu uất ức chu mỏ, “Không phải tớ đây đang nghĩ biện pháp giúp tiểu Thừa sao!”

“Cũng biết thẳng nhóc này không nghĩ ra được chủ ý gì tốt.” Hứa đại công tử thông thả ung dung nói.

“Tớ giống người tùy tiện như vậy sao?” Ủy Nam Thừa tức giận khó tiêu, hắn luôn giữ mình trong sạch, không thích lưu luyến khóm hoa, cũng không thích kết hôn và lập gia đình.

11. Chương 11: Trái Bưởi, Trái Cam, Trái Khế, Trái Nhãn

“Cậu đây là có ý bóng gió tớ rất tùy tiện sao?” Thiên Chí Dương không vui hơi nhú mày.

...

Ba người rất sáng suốt lựa chọn ngậm miệng, lúc này, trầm mặc chính là câu trả lời tốt nhất.

“Là người đàn ông đẹp trai phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong * như tớ, nếu giống như các cậu chẳng phải không thú vị, chẳng phải làm tổn thương các cô gái trên thế gian này một lòng si mê, sao tớ có thể nhẫn tâm!” Thiên Chí Dương làm mặt khóc, thiên tài trình diễn hoàn toàn.

(*) ngọc thụ lâm phong: nghĩa là “cây ngọc đón gió”. Người con trai có nét kiêu hùng, người con gái có nét kiêu sa được ví như cây ngọc, đứng trước gió mạnh mà không hề bị đổ, lại càng đẹp hơn nữa.

... ==

Ba người lại tiếp tục trầm mặc, im lặng là vàng, không trong trầm mặc diệt vong, sẽ bộc phát trong trầm mặc.

“Được rồi, tớ thừa nhận mình rất đa tình, nhưng không tràn lan, gieo giống khắp nơi là chuyện tớ không làm được.” Cặp mắt quyến rũ của Thiên Chí Dương nhếch lên, nhu hòa quét qua ba người bọn họ.

Ba người nắm chặt quả đấm, trong lòng kêu rên: Hàng đêm đổi bạn gái, cậu còn không phải gieo giống? Chẳng lẽ nói chuyện tâm tình? Chuyện lãng mạn tao nhã có tình có điệu như vậy cậu có thể làm được! Không phải là sĩ nhục đối với cậu sao!!

“Thật ra thì, tớ cảm thấy cậu và Tuệ Tuệ rất xứng đôi.” Sau khi Thiên Chí Dương tự luyện lâu như vậy đã bắt ngờ thốt lên một câu như thế.

Thành công làm gục ngã ba người kia, nhất là Ủy Nam Thừa, đốt ngón tay cũng bẻ văng “Rắc rắc”, mơ hồ có một quyền vung tới.

“Tớ cảm thấy chúng ta vẫn nên đổi đề tài thì tốt hơn.” Quế Bách Lăng khẽ dời mông, dáng vẻ bỉ ổi vô tội sợ tai họa.

“Chẳng lẽ tớ nói sai sao? Tuệ Tuệ là cô gái lương thiện đáng yêu trong sáng thuần khiết cỡ nào, xứng đáng với người đàn ông thông minh phúc hắc như tiểu Thừa, là chuyện rất có tình thú!” Thiên Chí Dương không hề ý thức được nguy hiểm, cười đến rục rịch.

Ánh mắt Quế Bách Lăng nhìn cậu ta giống như đang nhìn quái vật, thân thể rõ ràng cách xa phương hướng của Ủy Nam Thừa.

“Con nhóc mới mười tám tuổi, còn chưa tới tuổi cầm giấy hôn thú, hôn nhân như vậy cũng chỉ là hình thức mà thôi. Nếu hai người đều không đồng ý cuộc hôn nhân này, có thể tạm thời đi đăng ký rồi đặt thành nhất trí, giả vờ lập gia đình ổn định cảm xúc của ông cụ, sau khi sự việc qua đi, làm thương lượng tiếp, dù sao cô ấy vẫn còn đang đi học, tạm thời sợ rằng hai người sẽ không có tiến triển mang tính thực chất gì, cho nên... Chuyện vẫn có chỗ cứu vãn.” Hứa đại công tử nhếch miệng lên lộ ra nụ cười nhẹ nhàng, tao nhã mê người.

Phát triển mang tính thực chất, là cái gì...

Trong nháy mắt, trong đầu Quế Bách Lăng hiện ra rất nhiều hình ảnh cầm trẻ nhỏ, thật tà ác...

Ủy Nam Thừa hơi trầm ngâm, Hứa Du quả thật nói đến điểm mấu chốt, hơn nữa bây giờ thật sự không còn biện pháp nào tốt hơn.

“Trái bưởi, tớ cảm thấy cậu thuộc về kiểu bạo phát, là bất minh tác dĩ nhất minh kinh nhân * không phải người, quả thật để cho tớ bội phục sát đất!” Quế Bách Lăng khoa trương kêu lên.

(*) bắt mình tắc dĩ nhất mình kinh nhân: Không lên tiếng thì thôi, vừa lên tiếng liền khiến mọi người kinh ngạc.

...

Trái bưởi là biệt hiệu khi còn bé của Hứa Du, đều nhờ Quế Bách Lăng ban tặng, còn tự giấu bốn người bọn họ, một trái bưởi, một trái cam, một trái khế, một trái nhãn, rất đầy đủ!

Kết quả không cần nói cũng biết, bị hành hung.

“Tớ thấy có thể. Tuệ Tuệ cũng đang náo loạn ở nhà rồi, chắc hẳn chuyện này cũng là tin tức tốt với con bé.” Thiên Chí Dương sờ cằm, khẽ gật đầu.

Bạn học tiểu Quế tử thành công bị gạt sang bên, không người hỏi han.

12. Chương 12: Bàn Chuyện Cưới Gả

Ngày tám tháng mười một dương lịch, ngày hoàng đạo, thích hợp cưới gả.

Còn có mười ngày.

Đây là kết quả do cha mẹ hai bên cùng chung thống nhất, ông cụ Ủy dĩ nhiên vô cùng hài lòng.

Ủy Nam Thừa nghe theo đề nghị của Hứa Du tìm Thiên Ca Tuệ tiến hành nói chuyện mang ý nghĩa sâu xa một lần, kết quả rất lý tưởng.

Thiên Ca Tuệ cũng cảm thấy không có biện pháp nào tốt hơn, dù sao tuổi mình còn nhỏ, sau khi tốt nghiệp còn muốn lên đại học, tính ra ước chừng năm năm, sau này còn nhiều thay đổi!

Mặc dù hai người tạm thời có ý kiến đạt thành nhất trí, nhưng cũng không nói lên hai người vì vậy mà hành quân lặng lẽ.

Trưa thứ bảy, bên trong phòng khách mang phong cách Trung Quốc đậm chất nhà họ Thiên, ngồi bên trái sofa là Nam Xu Nhiên và Đinh Như, đang vui đầu nhìn một quyển sách tranh, hình như đang chọn lễ phục cho hôn lễ.

Ngồi bên phải sofa là Ủy Hoa Dã và Thiên Tùng Dịch, bình tĩnh như thường thảo luận hạng mục công việc.

Ủy Nam Thừa và Thiên Ca Tuệ ngồi đối diện nhau, mắt nhìn không chớp, tự lo vui đầu chơi điện thoại di động.

“Như Như, cô xem ngày đó Tuệ Tuệ mặc váy cưới hay sườn xám?” Nam Xu Nhiên ngẩng đầu lên hỏi Đinh Như ở bên cạnh.

Thiên Ca Tuệ cả kinh điện thoại cũng sắp rớt rồi, bác gái Nam cố ý sao? Cần phải long trọng vậy sao?

Ủy Nam Thừa khẽ ngược đầu, ánh mắt nghiêng ngẫm quan sát người nào đó từ trên xuống dưới, tóc ngắn ngang tai, áo sơ mi màu trắng, quần jean, vóc người khô khan, hiển nhiên giống như một tomboy.

Hừ hừ trong lòng: lại còn muốn mình cưới một nam sinh nhỏ giống như đậu cô ve xào!

Thiên Ca Tuệ khinh thường di3nd4nlequ.uydo11 neho tròn mắt, khóe miệng hơi vênh, không yếu thế chút nào đáp lại: Làm ơn! Chú, chú đã đi vào hàng ngũ đàn ông già, còn trông cậy vào thiếu nữ xinh đẹp thanh xuân trí tuệ vô địch đây đến thu nhận, không có cửa đâu!

Có lẽ ý khinh bỉ trong mắt người nào đó quá nồng đậm rồi, chân mày Ủy Nam Thừa run rẩy, anh nên già bao nhiêu? Hai mươi sáu tuổi cũng gọi đàn ông già? Hoàn toàn không có biện pháp khai thông học sinh cấp ba này!

Hai người cứ đàng đàng sát khí dùng ánh mắt trao đổi như vậy, lửa văng khắp nơi!

Mà bốn vị đại nhân bên kia cũng thảo luận đến khí thế ngất trời.

“Tôi cảm thấy cái này cũng rất tốt.” Giọng Đinh Như

“Ừ, rất tốt, cao quý sang trọng.” Nam Xu Nhiên lên tiếng.

Cuối cùng, kết quả thảo luận là: xét thấy Tuệ Tuệ là học sinh cấp ba, hôn lễ sang trọng vô cùng phô trương sẽ có ảnh hưởng, chỉ có thể cố hết sức giản lược, chờ sau khi Tuệ Tuệ tốt nghiệp đại học lại cử hành hôn lễ long trọng một lần.

Cái gọi là giản lược chính là chỉ mở tiệc mời người nhà hai bên và bạn bè, cử hành hôn lễ đơn giản.

Sau khi cưới, một ba năm Tuệ Tuệ ở nhà họ Úy, hai, tư, sáu ở nhà mình.

“Cha, mẹ, chú Thiên, dì Đinh, con có chút việc đi trước.” Úy Nam Thừa đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Tuệ Tuệ, không phải vừa rồi con nói muốn đi tìm Yên Nhi và Hạ Lan sao?” Mẹ Đinh cho con gái chút thể diện.

“Tiểu Thừa, con đưa Tuệ Tuệ đi, bên ngoài thuê xe bất tiện.” Nam Xu Nhiên rất thích hợp mở miệng.

Úy Nam Thừa rất buồn bực, bây giờ đây xe taxi, sao lại bất tiện rồi.

“Mẹ, bác gái Nam, không cần đâu, con có thể tự đi.” Thiên Ca Tuệ vội xoa tay.

“Nhìn hai vợ chồng con nhóc này, vẫn xa lạ như thế.” Nam Xu Nhiên oán trách mà cười nói.

Nét mặt Thiên Ca Tuệ chỉ có thể dùng một chữ để hình dung, vợ chồng son...

13. Chương 13: Chú À, Ai Mà Thèm Ngồi Xe Của Chú!

Từ xa Thiên Ca Tuệ đã nhìn thấy chiếc xe Ferrari màu xanh ngọc vừa phong cách lại vừa táo bạo, dõng bước nhỏ dậm chân tại chỗ ở đó, Úy Nam Thừa nhìn đến tức giận, giọng nói cũng lạnh đi rất nhiều.

“Mười giây đồng hồ, lên xe!”

Cố tình Thiên Ca Tuệ không phải là một người nghe lời, cố ý nhìn xung quanh không đi lên.

“Vèo”, chiếc Ferrari màu xanh ngọc nhanh chóng rời đi như tên lửa trước mặt cô.

Thiên Ca Tuệ hét to về phía chiếc xe rời đi: “Chú thôi, ai mà thèm ngồi xe của chú! Hừ!”

Úy Nam Thừa nhìn nam sinh qua gương chiếu hậu sau xe, rất là hả giận.

Trong một quán cà phê ngay ngã tư, có ba cô gái khoảng 17, 18 tuổi phong cách khác nhau ngồi ngay vị trí gần cửa sổ.

Nữ sinh cột tóc đuôi ngựa, chỉ nhìn qua thì ngũ quan rất bình thường không có gì đặc biệt, nhưng mà kết hợp lại với nhau, lại có một loại phong cách chấn động lòng người, làm cho người ta không dời mắt được.

Cô chính là Hạ Lan thu, là chị đại trong ba người, trầm tĩnh.

Nữ sinh bên phải, mày như xa đại, lông mi thật dài thật cong tự nhiên, làn da trắng nõn mềm mại, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, ngọt ngào đến khiến người khác hít thở không thông.

Người cũng như tên, Đồng Yên, dịu dàng động lòng người.

Ngồi đối diện bên trái là nữ sinh tóc ngắn ngang tai, trừ Thiên Ca Tuệ thì còn ai.

Khuôn mặt nhỏ bé lolita, không thể nói đẹp bao nhiêu, chỉ có đôi mắt đen linh động phát sáng rực rỡ, làm cho người ta không nhận được bị cô hấp dẫn.

Vậy mà lúc này, cô lại giống như một con cá mắc cạn, mệt mỏi.

Hạ Lan Thu và Đồng Yên đều cảm thấy hôm nay Tuệ Tuệ có cái gì không ổn, dĩ vãng cô luôn phấn chấn tinh thần, hôm nay một câu cũng không nói, rõ ràng có chuyện!

“Tuệ tuệ, bạn bị sao vậy?” Đồng Yên quan tâm hỏi.

“Yên Nhi, Cầu Cầu, mình thật bị kịch, huhu” Thiên Ca Tuệ mím miệng giả vờ khóc.

“Rốt cuộc sao vậy?” Hạ Lan Thu và Đồng Yên đồng thanh hỏi.

“Mình sắp kết hôn.” Thiên Ca Tuệ khóc lóc, trong lòng không tình nguyện.

Lời này vừa nói ra, làm dậy một trận sóng lớn.

Đồng Yên đánh rơi cái muỗng múc cà phê lên bàn.

Tay Hạ Lan Thu đang bưng cà phê run lên, tràn ra vài giọt.

Một mảnh hỗn độn!

“Bạn có chắc hôm nay bạn bình thường không? Không bị sốt chứ?” Hạ Lan Thu vừa nói vừa sờ cái trán của Tuệ Tuệ.

Thiên Ca Tuệ mím miệng gật đầu một cái.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thành thực khai báo.” Đồng Yên hung hăng nhìn chăm chăm người nào đó bên cạnh.

Thiên Ca Tuệ kể hết mọi chuyện ra, nói xong còn tức giận vung quả đấm nhỏ, “Mình nhất định phải !”

“Anh ta thật sự già như vậy sao?” Hạ Lan Thu cau mày hỏi.

“Tại sao không, cũng 26 rồi, cách nhau gần 3 thế kỉ?” Thiên Ca Tuệ vô cùng buồn bã.

“Ừ, quả thật có chút, nhưng bạn là học sinh cấp 3, ba mẹ bạn không phản đối sao?” Đồng Yên có chút khó có thể tin.

“Đừng nói nữa, mẹ của mình vui mừng còn không kịp, ánh mắt nhìn Ủy Nam Thừa tựa như thấy mật, hoàn toàn không thấy sự tồn tại của mình.” Thiên Ca Tuệ bực tức.

14. Chương 14: Không Lấy Kết Hôn Làm Mục Đích

để yêu đương thì giống như là giở trò lưu manh!

Editor: ChiMy

Đồng Yên và Hạ Lan Thu nhìn nhau, có khoa trương vậy sao?

“Đúng rồi, chuyện mình kết hôn hai bạn nhất định phải giữ bí mật cho mình, mình không muốn trong trường chúng ta có người thứ ba biết.” Thiên Ca Tuệ thành thật nói.

“Yên tâm đi, mình và Cầu Cầu giữ bí mật, có điều cũng khó tránh khỏi sẽ có người khác biết!”

“Cũng bởi vì nghĩ tới chuyện này, cho nên hôn lễ sẽ được tổ chức hết sức đơn giản, chỉ mời bạn bè hai bên.”

“À, vậy tại sao hai người không đính hôn trước, kết hôn có chút cảm giác là lạ.” Đồng Yên vẫn cảm thấy không thể lý giải.

“Ông nội Ủy kiên trì muốn chúng mình kết hôn, mà không phải đính hôn, mình cũng bất đắc dĩ muốn chết! Mình còn chưa đủ 18 tuổi!” Thiên Ca Tuệ kêu rên.

“Vậy sau khi hai người kết hôn, có thể. Cái đó hay không?” Đồng Yên ấp úng nói.

“Cái nào?” Thiên Ca Tuệ nhất thời không để ý trả lời.

“Là. Cái đó đó!” Đồng Yên đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Khụ. Ý của Yên Nhi là, hai người có thể chung giường. hay không.” Hạ Lan Thu uyển chuyển biểu đạt.

Sau đó, Đồng Yên hưng phấn nhìn Thiên Ca Tuệ.

“Hai người. Hai người. Thật tà ác ~” Thiên Ca Tuệ há miệng run rẩy nói.

Đồng Yên và Hạ Lan Thu liếc mắt nhìn nhau: tụi mình tà ác chỗ nào, cái này chẳng lẽ không phải là chuyện bạn sắp gặp sao?

“Không biết, trước đó đã ước định xong.” Thiên Ca Tuệ khẳng định 100% nói.

“À, như vậy sao.” Hai người trằm miệng một lời gật gật đầu.

“Ngày đó hai bạn ăn mặc xinh đẹp một chút, làm phụ dâu cho mình.” Đột nhiên Thiên Ca Tuệ nghĩ đến chuyện chính.

“Không thành vấn đề, ông xã của bạn đẹp trai không?” Đồng Yên cười thật ngọt ngào.

“Phốc!” Thiên Ca Tuệ thiếu chút nữa cười ra tiếng, nhưng cô nhịn, kìm nén đến nỗi ho khan liên tiếp.

“Cái gì mà ông xã! Có phải muốn ăn đòn hay không, mình phải đuổi Bùi Phóng nhà bạn ra khỏi lớp, dạy bạn thế nào mà càng học càng hư!” Thiên Ca Tuệ trợn tròn cặp mắt.

“Mình với A Phóng cũng bí mật gọi nhau là ông xã bà xã mà, sao không được chứ.” Đồng Yên nhếch khóe môi lên, trong mắt đầy ngọt ngào.

“Cầu Cầu, bạn nhìn xem, sao mặt của con nhỏ này càng ngày càng dày, chẳng lẽ là công lao của thằng nhóc Bùi Phóng kia sao?”

Hạ Lan Thu rất bình tĩnh nhấp một hớp cà phê, “Người ta ngọt ngào cũng không phải chỉ mới một ngày hai ngày, đã nửa năm rồi.”

“Nhưng cũng phải có mức độ chứ, Yên Nhi mình đã nói với bạn, không lấy kết hôn làm mục đích để yêu đương thì giống như là giở trò lưu manh! Bạn nhanh chóng làm công tác tư tưởng cho Bùi Phóng nhà bạn, cầm hộ khẩu đi cục dân chính lãnh giấy kết hôn!” Thiên Ca Tuệ nghiêm túc ân cần dạy bảo.

“Bạn nghe cái này từ đâu, có điều, thật đúng là rất kinh điển. Nhưng mà, cầm hộ khẩu đến cục dân chính, là có thể lãnh giấy kết hôn sao? Chẳng lẽ bạn đã lãnh?” Gương mặt của Đồng Yên bừng tỉnh hiểu ra.

“Mình là đám cưới giả, không cần lãnh giấy.”

“Luật pháp quốc gia có quy định, con gái phải hai mươi tuổi mới có thể kết hôn.” Hạ Lan Thu trầm ngâm chốc lát nói.

“Cầu Cầu, bạn học chính trị rất tốt, lên đại học định học ngành luật không?” Thiên Ca Tuệ suy nghĩ nhảy nhót.

“Có dự định.” Hạ Lan Thu thật đúng là nể tình.

“Mình thấy bạn có hi vọng trở thành một luật sư tài giỏi của Trung Quốc trong tương lai.” Thiên Ca Tuệ vỗ mông ngựa.

“Cầu Cầu, Bùi Phóng cũng nói muốn học chuyên ngành chính trị và pháp luật.” Đồng Yên chen miệng.

Thiên Ca Tuệ nhú mày trợn mắt nhìn sang, “Bùi Phóng nhà bạn cũng đi theo xem náo nhiệt gì chứ, để cho anh ta sang một bên.”

“Cái gì chứ.” Đồng Yên kinh ngạc thốt ra ba chữ.

15. Chương 15

16. Chương 16

17. Chương 17

18. Chương 18

19. Chương 19

20. Chương 20

21. Chương 21

22. Chương 22

23. Chương 23

24. Chương 24

25. Chương 25

26. Chương 26

27. Chương 27

28. Chương 28

29. Chương 29

30. Chương 30

31. Chương 31

32. Chương 32

33. Chương 33

34. Chương 34

35. Chương 35

36. Chương 36

37. Chương 37: Cốc Châu Dân Là Cọng Rễ Nào?

Hứa Nhiêu, em gái ruột của Hứa Du, một cô con gái được cưng chiều khác.

Cô lớn hơn Thiên Ca Tuệ sáu tuổi, lại xấp xỉ tuổi với mấy người bạn Ủy Nam Thừa. Khi đó lúc nào bên cạnh bốn nam sinh cũng có một con bé nũng nịu theo đuôi, mọi người đều cưng chiều và che chở.

Hai người đều là công chúa nhỏ nhận được muôn vàn cưng chiều, tính tình lại khác nhau hoàn toàn.

Một nóng nảy, một dịu dàng nhã nhặn lịch sự; một linh động hoạt bát, một người tri thức; một trẻ trung xinh đẹp, một thành thục quyến rũ.

Nếu như nói Thiên Ca Tuệ như một đóa hoa đầy sức sống, thì Hứa Nhiêu như một ánh trăng quyến rũ.

Vậy mà, bởi vì do tuổi tác và tính cách, từ nhỏ hai người cũng không có qua lại gì, không quen không biết.

Cho nên, khi biết cô hai nhà họ Hứa du học trở về nước thì Thiên Ca Tuệ không có phản ứng gì.

Thậm chí cô còn nghĩ, Hứa Nhiêu? Đáng đáp như thế nào? Không nhớ được.

Vốn là rằng Hứa Nhiêu quay về không có liên quan tới Ủy Nam Thừa, nhưng cố tình thăng nhóc A Dần cũng ngồi cùng chuyến bay trở về nước, hơn nữa chỉ đích danh muốn anh mang theo vợ mới cưới đến sân bay đón.

Nếu không, cả đời đừng mong gặp lại!

(chú thích: có lẽ mọi người sẽ thắc mắc vì sao Ủy Nam Thừa gọi A Dần là thăng nhóc thúì, mặc dù chương trước có nói A Dần lớn hơn Ủy Nam Thừa một tuổi, nhưng số tuổi không quan trọng, gọi gì có thể tùy ý.)

Ủy Nam Thừa rất bất đắc dĩ, có cần làm nghiêm trọng như thế sao?

Sau này Thiên Ca Tuệ biết chuyện này, phản ứng đầu tiên là: Cốc Châu Dần là cọng rễ nào? Tại sao mình phải đi đón anh ta?

“Anh ta là bạn thân của tôi, hiếm khi về nước một chuyến, cô làm vợ của tôi, chút lễ nghi chắc cũng phải có chứ.” Ủy Nam Thừa ăn mặc chỉnh tề, nhìn người nào đó ngồi ở trên sofa ăn vặt.

“Chú à, chú cũng nói là bạn thân của chú, tôi lại không quen biết, tôi đi làm gì?” Thiên Ca Tuệ vừa nhai khoai tây chiên, vừa lơ đãng nói.

“Cũng bởi vì nhóc không biết, cho nên tôi dẫn nhóc đi làm quen.” Ủy Nam Thừa cười đến rất ẩn nhẫn.

“Tôi có thể nói không sao?” Thiên Ca Tuệ rút một tờ khăn giấy, lau miệng.

“Không thể.”

Thiên Ca Tuệ cau mày, “Vậy có phải sau này bạn của tôi muốn gặp chú, chú cũng sẽ đi sao?”

“Đó là đương nhiên.” Ủy Nam Thừa đáp rất kiên quyết.

“OK, nếu như vậy thì đi thôi, bạn của chú đẹp trai không? Đừng là một người xấu xí nha!” Thiên Ca Tuệ xoa xoa bột khoai tây chiên đầy tay, đứng dậy.

“Đi thay quần áo khác.” Ủy Nam Thừa cau mày, cô định mặc cái này sao?

Áo thun hình nhân vật trong phim hoạt hình, quần jean, như học sinh trung học!

“Cái gì? Thay quần áo? Cần long trọng như vậy sao? Bạn của chú chắc không phải là lãnh đạo gì chứ?” Thiên Ca Tuệ không vui, ăn mặc thế này thì sao? Không thể đi ra ngoài gặp người sao! Vậy thì thật là tốt, bản tiểu thư không thèm đi !

Hai người cứ giằng co mấy phút như vậy, Thiên Ca Tuệ vẫn phải đi thay đồ.

Không vì cái gì khác, thật sự là ánh mắt của ông chú quá mức sắc bén, làm cho cô không chiến mà bại.

38. Chương 38: Tôi Nói Đây Chú, Hôm Nay Chú Ra Đường Chưa Uống Thuốc À

Một chiếc Land Rover màu đen từ từ dừng sát ở cửa sân bay, một nam một nữ bước xuống.

Người đàn ông mặc một bộ tây trang đen khoác áo long cừu, đẹp trai đến mức không thể diễn tả thành lời, trong nháy mắt sự hấp dẫn của người đàn ông trưởng thành đã bắt sống trái tim của phái nữ; còn cô gái mang một cái nón len to như quả cầu tuyết, mặc một chiếc áo nhung đỏ đậm đơn giản, quần jean, giày tuyết, xinh đẹp động lòng người.

“Oa! Đẹp trai quá! Sắp chết ngất rồi!”

“Đúng vậy! Còn đẹp trai hơn Song Seung Heon! Cái ánh mắt kia, cái lỗ mũi ấy, còn có bờ môi khêu gợi này, tôi không chịu nổi!”

.

Các cô gái liên tiếp kinh hô, mắt hận không thể dính vào trên người của Ủy Nam Thừa.

Cái gì vậy! Có cần nói quá vậy không? Ông chú này cũng chỉ có chút vẻ bề ngoài mà thôi! Thiên Ca Tuệ tức giận trừng mắt liếc người đàn ông đi ở phía trước.

“Nhanh lên một chút, đừng lè mề.” Ủy Nam Thừa không vui quay đầu lại, liếc mắt nhìn người nào đó đi ba bước bằng một bước, chỉ cảm thấy cái nón len trên đầu cô vô cùng chướng mắt.

Hai người đứng chung một chỗ, rõ ràng chênh lệch tuổi rất nhiều, người không biết còn tưởng rằng anh bắt cóc con gái nhà người ta!

“Đi nhanh như vậy làm gì? Không phải còn chưa ra sao?” Thiên Ca Tuệ nói lầm bầm.

Đang lúc này, phía trước xuất hiện một chút ồn ào nhỏ, dường như có một đám nữ sinh vây quanh hai người đàn ông thét chói tai.

Trong lòng Thiên Ca Tuệ mừng thầm: chẳng lẽ gặp được minh tinh nào sao...,! Wow, kha kha kha.

Đi lại gần nhìn, phát hiện hai gương mặt này đặc biệt quen, ngay cả giọng nói cũng quen thuộc lạ thường.

Không phải đâu! Lại là bọn họ!

“Tránh ra, tránh ra, vây quanh bạn trai tôi làm gì! Chưa từng thấy trai đẹp à!” Thiên Ca Tuệ đẩy từng hàng nữ sinh ra, chen vào, ôm cánh tay của người đàn ông cười vui vẻ, thân mật tựa vào bên người anh.

“Dương. Ca ca, anh dám trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, anh sẽ biết tay em đấy!” Lúc đầu thì giọng nói ngọt chết người, sau đó là cắn răng nghiêng lợi uy hiếp.

(Trong quá khứ, chỉ cần Thiên Chỉ Dương bị con gái bao vây, Thiên Ca Tuệ đều giúp anh giải vây như vậy, cho nên vừa nhìn thấy cảnh này, cô liền theo thói quen vọt tới.)

Các cô gái nhìn thấy cảnh này, lập tức thất vọng rời đi, trong lòng rít cảm thán: sao một người đàn ông đẹp trai phong lưu phóng khoáng ngọc thụ lâm phong như vậy lại tìm một học sinh trung học làm bạn gái! Đáng tiếc !

Thiên Chỉ Dương không có chút buồn bực nào, ngược lại cười đến vui vẻ, ôm lấy đầu em gái, chuẩn bị hôn.

Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc này, Ủy Nam Thừa ra tay, lập tức kéo Thiên Ca Tuệ lại, để cho cô tránh thoát khỏi tên kia.

“Nhớ năm đó, Tuệ Tuệ chỉ thuộc về một mình tôi, tôi muốn hôn thì hôn, muốn bế thì bế, mà bây giờ, ngay cả hôn trán cũng không cho phép.” Thiên Chỉ Dương đáng thương nói, chỉ thiếu nước nhỏ ra vài giọt nước mắt bị thương.

Ủy Nam Thừa nhú mày thật chặt, muốn hôn liền hôn, muốn bế thì bế?

“Haizzz Em gái lớn sẽ rời khỏi anh trai mà! Lúc nào thì, tình cảm của hai người tiến triển nhanh như vậy?” Thiên Chỉ Dương thở dài nói tiếp.

“Không hề.”

“Không hề!”

Hai người đồng thời phản bác.

“Vậy hai người, vừa diễn tuồng gì?” Thiên Chỉ Dương không rõ.

Ngay cả bọn Hứa Du cũng nhin cười đến nội thương.

Úy Nam Thừa như bị đập trúng cái đuôi, lập tức hất tay của Thiên Ca Tuệ ra, sắc mặt rất không tốt.

“Tôi nói này chú, hôm nay chú ra đường chưa uống thuốc à, có chút không bình thường.” Vẻ mặt của Thiên Ca Tuệ thành thật.

39. Chương 39: Hứa Nhiêu Trở Về

“Phốc!” Thiên Chỉ Dương không nhin nổi, cười ra tiếng.

May là Hứa Du kiềm chế tốt hơn, cũng kìm nén đến hai vai run rẩy, cực kỳ cố gắng kiềm chế .

Úy Nam Thừa nhú mày, lộ ra sự lạnh lùng, nhìn Thiên Ca Tuệ, nếu không phải có nhiều người ở đây, anh nhất định phải ” giáo huấn ” con nhóc không biết trời cao đất rộng này.

Chú à? Ra đường chưa uống thuốc? Nói linh tinh gì vậy!

Trong lòng Thiên Ca Tuệ thầm nghĩ: nhìn cái gì nhìn? Có giỏi thì ra tay đi! Hừ.

“Ha ha. Ha ha. Chú? Tuệ Tuệ à, đây là tên thân mật của em với Thừa sao? Rất có sáng tạo!” Thiên Chỉ Dương cười đến đau bụng.

“Anh à, lỗ tai của anh nghe sao mà giống tên thân mật chứ?” Thiên Ca Tuệ lườm anh một cái.

Không đợi Thiên Chỉ Dương mở miệng lần nữa, Úy Nam Thừa phóng một ánh mắt sắc lạnh tới, đầy sát khí.

“Khụ. Khụ.” Thiên Chỉ Dương che miệng buộc mình bình tĩnh lại.

“Thừa tử, Tuệ Tuệ, hai người cũng tới đón người sao?” Hứa Du rất thông minh nói sang chuyện khác.

“Ừ, hôm nay A Dân trở về nước, cùng chuyến bay với Nhiêu Nhiêu.” Úy Nam Thừa nhàn nhạt trở lại.

“À. Thật trùng hợp .” Hứa Du dụ dằng ưu nhã.

“Anh!” Một giọng nữ mềm mại cắt đứt cuộc nói chuyện của bốn người.

Hứa Du ngẩng đầu nhìn về phía em gái vĩnh viễn đều rực rỡ chói mắt trong đám người, khóe miệng cười cứng chiều.

“Anh Dương, anh Thừa, hai anh cũng tới sao.” Trong giọng nói của Hứa Nhiêu đầy vui vẻ.

Lúc thấy Thiên Ca Tuệ, trong nháy mắt không kịp phản ứng, “Cô là?”

“Chị Hứa Nhiêu, em là Thiên Ca Tuệ.” Thiên Ca Tuệ thấy người ta không nhận ra mình, dứt khoát tự báo họ tên, mặt cười híp mắt.

“Em là Tuệ Tuệ? Em gái của anh Dương?” Lúc Hứa Nhiêu cười lên, đẹp đến rung động lòng người.

Thiên Ca Tuệ gật đầu một cái, chị Hứa đúng là một đại mỹ nhân.

Một mái tóc màu nâu dài uốn xoắn tùy ý xõa ở sau ót, gương mặt hồng hào như quả đào, mắt to trong suốt như giọt nước, mặc một cái đầm nhung màu xanh da trời, như một công chúa.

“Anh Thừa, anh là cố ý muốn cho người ta một bất ngờ sao?” Hứa Nhiêu cười ngọt ngào, hai tay rất tự nhiên ôm lấy cánh tay của Ủy Nam Thừa, trên mặt không ngăn nổi hạnh phúc.

Ngày hôm qua còn nói không tới đón người ta đâu, hôm nay lại xuất hiện ở sân bay.

Cái gì đây! Chẳng lẽ chị Hứa thích ông chú này? Vậy sao chú không cười chị ấy? Thiên Ca Tuệ nghi ngờ thầm nghĩ.

Ủy Nam Thừa không có đẩy tay Nhiêu Nhiêu ra, chỉ vô tình hay cố ý nhìn Thiên Ca Tuệ.

Trong lòng Hứa Du thầm nghĩ không ổn: quên nói cho Nhiêu Nhiêu biết Thừa tử đã kết hôn rồi, ngay trước mặt Tuệ Tuệ ôm Thừa tử dường như không được tốt.

Trong nụ cười xán lạn của Thiên Chỉ Dương cất giấu nhàn nhạt đau thương, chỉ chớp mắt một cái rồi biến mất.

Ồ! Đây là ai? Bộ dáng thật giống như tiểu loli! Còn ngoác tay bảo cô đến gần, cười với cô, chẳng lẽ anh ta biết mình sao?

Hai mắt của Thiên Ca Tuệ chăm chú nhìn người đàn ông đang đi tới gần bọn họ, tâm trạng nhộn nhạo mơ mộng.

Đang rối rắm không biết nên chào hỏi người ta thế nào thì người đàn ông đó đã đi tới, kéo tay của cô cực kỳ hưng phấn, “Em chính là Tuệ Tuệ sao?”

40. Chương 40: Chẳng Lẽ Đây Chính Là Điểm Ngộ Trong Truyền Thuyết

Cái gì? Anh ta thật sự biết mình sao?

Chẳng lẽ đây chính là điểm ngộ trong truyền thuyết

~Thật kích động ~ đúng là loại hình mình thích! Uwoa.

Thiên Ca Tuệ đắm chìm trong vui sướng không cách nào kềm chế, nhìn bộ dáng của Cốc Châu Dân, thiếu chút nữa đã chảy nước miếng.

“A Dân.” Ủy Nam Thừa không thể làm gì khác hơn ngoài than thở.

A Dân? Bạn của ông chú Cốc Châu Dân?

Nhỏ vào! Thì ra là như thế!

Trong nháy mắt chân tướng bị vạch trần, Thiên Ca Tuệ lập tức rút tay của mình về, trời ơi, hại cô vui về một hồi, thật sự cho rằng là điểm ngộ !

“Nam Nam, bà xã của cậu rất xinh đẹp! Tôi thích.” Cốc Châu Dân cười đến ngây thơ vô tội.

Lời này vừa nói ra, như một quả bom oanh tạc chấn động lòng người.

Nam Nam? Anh ta gọi ông chú là Nam Nam? Có thể buồn nôn hơn hay không!

Bà xã? Anh Thừa đã kết hôn sao? Còn là với Tuệ Tuệ? Hứa Nhiêu không thể tin nhìn anh trai, lại nhìn Ủy Nam Thừa và Thiên Ca Tuệ, trong lòng rất không cam lòng.

Mấy năm trước Hứa Du và Thiên Chỉ Dương đã sớm gặp qua Cốc Châu Dân, cho nên không có chút nào giật mình.

“Khụ. Đây là nơi công cộng!” Ủy Nam Thừa khẽ chau mày, mắt liếc người nào đó.

“Nơi công cộng thì thế nào đây? Nơi công cộng thì không thể gọi cậu là Nam Nam à; nơi công cộng thì không thể khen bà xã cậu đẹp à; nơi công cộng thì không thể biểu đạt sự yêu thích của tôi dành cho Tuệ Tuệ à.” Cốc Châu Dân nhướn mày không vui, anh luôn có gì nói đó, là một người thoải mái không câu nệ, chưa bao giờ chú trọng ánh mắt của mọi người, sống vì mình.

Úy Nam Thừa rất , O()o.

A Dân có thể dừng tuôn một tràng như thế được không? Anh chỉ nói một câu mà thôi.

“Anh em, tính tình của anh thật sáng khoái! Tôi thích!” Đột nhiên Thiên Ca Tuệ hét lớn một tiếng, khoác tay lên trên vai của Cốc Châu Dân, chỉ hận không thể gặp nhau sớm hơn.

Còn lại bốn người nhìn nhau, có chút hỗn loạn.

“Tuệ Tuệ, anh biết ngay em cũng thích anh, thật là hận không gặp nhau sớm hơn! Nếu không, em bỏ Nam Nam đi, anh bảo đảm cho em ăn uống đầy đủ chơi với em, là người đàn ông tốt có một không hai trên thế giới!” Cốc Châu Dân kéo móng vuốt của Tuệ Tuệ trên vai xuống, nắm tay thật chặt, thâm tình khẩn thiết thổ lộ.

Hả? Đáng lẽ anh ta nên nói: Tuệ Tuệ, em đúng là tri âm khó cầu của anh, Cao Sơn Lưu Thủy (*) cũng chẳng qua như thế thôi!

Sao lại chuyển biến nhanh như vậy?

“Phốc.” Hứa Nhiều không nhìn được cười.

“Đủ rồi!” Úy Nam Thừa tức giận nhìn chỗ tay đang nắm chặt của hai người.

“Còn nói tôi trêu hoa ghẹo nguyệt, A Dân mới thật sự là hại nước hại dân nhé!” Thiên Chỉ Dương lắc đầu một cái.

“Đi thôi, hiem khi tất cả mọi người đều có mặt, kêu thêm Tiểu Quế Tử, tối nay chúng ta đi ‘Thúy Trà hiên’, nghe nói đầu bếp chỗ ấy mới nghiên cứu ra một loạt món ăn ngon, đi thử một chút.” Đôi mắt của Hứa Du hơi nhíu, đẹp say lòng người.

“Woa, thức ăn có thể vào được mắt của anh nhất định là mỹ vị rồi, tối nay có lộc ăn.” Cốc Châu Dân hưng phấn la ầm lên.

(*) Cao Sơn Lưu Thủy : Thời Xuân Thu (770-476 trước công nguyên), có một đại phu nước Tấn tên là Du Bá Nha, là đệ nhất danh cầm thời ấy. Trên đường đi sứ nước Sở, khi qua cửa sông Hán Dương, gặp lúc trăng thanh gió mát, ông dừng thuyền nơi chân núi Mã Yên thưởng ngoạn cảnh vật đất trời. Cảm hứng từ phong cảnh hữu tình, Bá Nha nâng đàn tấu lên khúc nhạc tuyệt mỹ, hòa quyện vào sự trắng lẹ của tạo hóa. Đột nhiên đàn bỗng đứt dây.

Ông đi ra mạn thuyền thì bên bờ sông bỗng có một chàng tiểu phu cất tiếng: “Tiểu nhân là Chung Tử Kỳ đang đi dạo quanh đây, nghe thấy tiếng đàn tuyệt diệu, quả là không đành cất bước, xin thứ lỗi đã làm kinh động quý nhân.”

Du Bá Nha thỉnh mời anh tiểu phu Chung Tử Kỳ lên thuyền thưởng thức tiếng đàn của mình. Bá Nha dạo đàn, khi đặt chí tại non cao (cao sơn) thì Tử Kỳ tâm đắc: “Hay thay! Với vợ tựa Thái Sơn”, khi trải lòng theo nước chảy (lưu thủy) thì Tử Kỳ bội phục: “Hay thay! Mệnh mong tựa sông nước”.

Bá Nha cảm thán mà rằng: “Các hạ có thể nghe thấu chí thú trong khúc nhạc, chính là thấu rõ tâm ý của ta vậy.” Thế là hai người trở thành bạn. Trước lúc chia tay, họ hẹn ước sẽ gặp nhau tại nơi này vào ngày này năm sau.

Năm sau, Bá Nha theo hẹn ước đã đến lại chốn cũ, nhưng đợi chờ mãi mà chẳng thấy Tử Kỳ nơi đâu. Lần bước thăm hỏi nhà của Tử Kỳ, thì Bá Nha bắt gặp một ông lão. Hóa ra đây chính là cha của Tử Kỳ, mới hay Tử Kỳ đã mất vì bạo bệnh. Trước lúc mất, Tử Kỳ dặn rằng phải chôn anh bên mé sông Hán Dương, cạnh núi Mã Yên, để anh được trọn lời hẹn ước với Bá Nha năm xưa.

Được buồn vì cái chết của Tử Kỳ, Bá Nha cùng Chung lão đi đến mộ phần. Sau khi tấu khúc tiễn biệt người bạn tri âm, ông đập vỡ cây đàn và quyết định không chơi đàn cầm nữa. Sau đó Bá Nha đưa Chung lão về nước Tấn để phụng dưỡng.

Câu chuyện này được lấy từ “Sách Liệt Tử” thời Xuân Thu. Sau này “cao sơn lưu thủy” được dùng để ám chỉ về tình bạn tri giao, những người bạn có thể hiểu rõ lòng nhau.

41. Chương 41: Em Muốn Thử Một Chút Sao?

Thúy Minh hiền, tên như ý nghĩa, dĩ nhiên là một biệt cư tao nhã lịch sự.

Bởi vì nó có phong cách trang trí riêng kiểu Trung Quốc cổ điển, nên khiến từng vị khách đến đây đều có trí nhớ khắc sâu.

Vậy mà, để cho người ta nhớ mãi không quên chính là món ăn ngon nơi này, trong miệng lưu lại dư vị vô cùng.

Vì vậy, mọi người dần gọi đầu bếp nơi này là ngự trù, là một kiểu khẳng định và tán thưởng.

Thiên Ca Tuệ từng theo anh trai tới một lần, đã sớm thèm thuồng thức ăn ngon ở đây đã lâu, cho nên khi nghe anh Hứa nói buổi tối tới đây ăn cơm, là người thứ hai giờ móng vuốt đồng ý.

Bởi vì người đầu tiên bị Cốc Châu Dân đoạt đi.

Ông chủ “Thúy Minh hiền” Chư Cát Minh Hiền và mấy người Hứa Du hết sức quen thuộc, bạn cũ lâu năm, tình nghĩa không phải bình thường.

Nhân viên phục vụ trực tiếp dẫn bảy người bọn họ đến một gian phía đông lịch sự tao nhã nhất ở lầu các có tình điệu nhất, bốn bề được nước bao quanh, từng đóa hoa thủy tiên nổi trên nước xanh, lười biếng tự tại.

Hành lang lên xuống, dọc theo đường phong cảnh tình thơ ý họa mê hoặc tiếng lòng người.

“Anh, nơi này thiết kế thật tốt, có tình có điệu giống như vùng sông nước Giang Nam.” Thiên Ca Tuệ vừa đi vừa nhìn chung quanh, ríu ra ríu rít kéo anh cô nói chuyện;

“Đây là nhà hàng duy nhất có tình điệu và món ăn ngon cùng tồn tại ở thành phố W, mỗi ngày có bao nhiêu người xếp hàng chờ đây.” Thiên Chỉ Dương tiện tay nhặt một mảnh lá cây, sau đó bắn rơi, khiến nó tung bay theo gió.

“Ở Newyork, tôi chỉ cần nghĩ đến món ăn ngon ở đây, tim gan đều đau.” Cốc Châu Dân vẽ mặt khoa trương kêu lên.

“A Dân, xem ra anh cũng là đồ tham ăn!” Thiên Ca Tuệ cười híp mắt nhảy đến bên cạnh Cốc Châu Dân, thấy mấy anh đều gọi anh ấy là a Dân, mình cũng gọi theo.

“Tuệ Tuệ, gọi a Dân nhiều lạnh nhạt, hai ta quan hệ tốt như vậy, em gọi anh Dân Dân thôi.” Mắt xanh của Cốc Châu Dân nháy nháy, màu xanh chớp chớp dao động.

“Phụt!” Quê Bá Lăng không nhịn được phun, “Dân Dân? Đây cũng quá quẩn miệng đi?”

Cốc Châu Dân trừng mắt liếc nhìn cậu ta, không để ý đến, kéo tay nhỏ bé của Thiên Ca Tuệ, cười đến ngây thơ, “Tuệ Tuệ...”

“A... Em cảm thấy a Dân tương đối dễ nghe.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Ca Tuệ hơi nhăn lại.

“A Dân, cô ấy là bà xã tôi!” Ủy Nam Thừa thật sự không nhìn nổi, nói ra lời ham muốn chiếm giữ mười phần.

Nhóc thú có phải không có đầu óc không! Động một chút là cầm tay đàn ông mới quen, còn gọi người ta A Dân thân mật như vậy!

Thì ra nhóc thúi chỉ hung dữ với một mình anh, với người khác thì tốt vô cùng, kêu thân thiết, cười đến cũng ngọt ngào!

Sau khi Hứa Nhiều biết anh Thừa kết hôn lập tức tìm cơ hội hỏi anh trai, mới biết bọn họ bị buộc kết hôn, trong lòng lập tức vui mừng: thì ra mình còn có cơ hội, Tuệ Tuệ chắc chắn không hơn mình.

Nhưng biểu hiện vừa rồi của anh Thừa, chẳng lẽ anh thích Tuệ Tuệ?

Xem ra, mình phải bước nhanh hơn rồi.

“Đại...” Thiên Ca Tuệ vừa định há mồm nói chuyện, đã bị tay Ủy Nam Thừa bịt kín, còn cắn tai cô uy hiếp: “Em còn dám gọi tôi là chú, tối nay trở về tôi... Làm em!”

(*) chú trong tiếng Trung là đại thúc.

Giọng nói của Ủy Nam Thừa đủ để Thiên Ca Tuệ nghe rõ, nhưng những người khác không nghe thấy một lời, chỉ mơ hồ đoán ra đó là một câu đầy đủ uy hiếp.

Bởi vì sau khi Tuệ Tuệ nghe câu kia, thân hình rõ ràng dừng một chút, quai hàm phồng lên, vểnh môi đỏ mọng tức giận nói: “Anh dám!”

“Em muốn thử một chút sao?” Ủy Nam Thừa nhếch đuôi mắt, có một gian manh không giống như trước.

42. Chương 42: Sói Xám Lớn Khoác Da Dê

“Thử cái gì?” Cốc Châu Dân thò đầu lại gần hỏi, vẻ mặt vô tội.

Ủy Nam Thừa không nói lời nào, chỉ hơi nghiêng đầu không hề chớp mắt nhìn Thiên Ca Tuệ, trông mắt đen như giếng cổ sống nước không gợn.

“A Dân, anh ta...” Thiên Ca Tuệ vừa định tìm kiếm đồng minh.

“Tìm, ai, cũng, vô, ích.” Ủy Nam Thừa dần từng chữ.

Thiên Ca Tuệ lập tức dẩu môi nhỏ nhắn, sao chú lại có thể dữ dội như vậy! Ghét! Ghét buổi tối! Trời vừa tối, cô phải một mình đối mặt với ông chú sói xám lớn khoác da dê này!

“Anh Thừa, anh cũng thật là, chấp nhận với cô gái nhỏ như Tuệ Tuệ.” Hứa Nhiều cười nhu mì.

“Đi thôi, vào nhà.” Thiên Chỉ Dương nắm bả vai Ủy Nam Thừa đi vào trong gian phòng trang nhã.

Thiên Ca Tuệ nhe răng làm mặt quỷ về sau lưng Ủy Nam Thừa, đều do khí thế hung hãn của ông chú làm mình khiếp sợ! Hoàn toàn mất hết đường phản bác.

Hôm nay lại hai trận hai thua! Phát điên...

Cốc Châu Dân ở bên cạnh híp mắt nhìn, dường như Nam Nam đặc biệt để ý cô nhóc này!

“Nào, hôm nay là lễ Giáng sinh, mấy người chúng ta cạn trước một ly!” Quế Bá Lăng đứng dậy nâng ly.

Anh hoạt bát cởi mở lập tức kéo không khí trên bàn rượu, trong khoảng thời gian ngắn, mọi người ríu rít nâng chén bàn luận ngày nghỉ nguyên đán sắp tới.

“Anh, chúng ta đi núi Đấng được không? Ở Vancouver mấy năm em đặc biệt nhớ thời gian leo núi cùng các anh die enda anle equu ydonn khi học cấp ba, vừa kích thích vừa mạo hiểm, còn có thể gần gũi với tự nhiên đấy.” Khóe miệng Hứa Nhiều treo nụ cười ngọt ngào.

“Chà! Nhiều Nhiều nhớ rất tốt điểm quan trọng này, nhớ năm đó bốn người chúng ta đều đi leo núi hàng năm, khỏi phải nói chơi nhiều kích thích bao nhiêu!” Quế Bá Lăng vỗ tay bảo hay đầu tiên.

Kể từ sau khi tốt nghiệp đại học, mọi người ai bận việc nấy, đúng là không có thời gian đi lên núi, yêu thích hạng nhất thời học sinh của bọn họ bây giờ đã thành chuyện rất xa xỉ.

“Quả thật rất hoài niệm.” Hứa Du thần nhiên nhấp một ngụm trà.

“Tiểu Thừa, mang theo Tuệ Tuệ cùng đi.” Thiên Chỉ Dương cười đến rục rở.

“Không, chúng tôi đã có sắp xếp.” Lời Ủy Nam Thừa vừa nói ra, kinh hãi một đám.

Trong lòng Thiên Ca Tuệ hồi hộp, lời chú nói nghe dường như có ý khác, vội vàng nói: “Em cũng muốn đi lên núi, mọi người chơi với nhau rất thú vị!”

Bởi vì một câu nói “Đã có sắp xếp” của Ủy Nam Thừa mà tâm tình Hứa Nhiêu rơi vào đáy vực, lại bởi vì một câu nói “Em cũng muốn lên núi” của Thiên Ca Tuệ mà dấy lên chút hy vọng.

“Em từng leo núi sao? Hiểu rõ leo núi là việc như thế nào sao?” Sắc mặt Ủy Nam Thừa ôn hòa, hướng dẫn từng bước.

Chú đột nhiên ôn hòa, ngược lại khiến Thiên Ca Tuệ cảm thấy vô cùng thận trọng.

“Hai người chuẩn bị đi hưởng tuần trăng mật?” Cốc Châu Dền ngoẹo đầu hỏi thẳng.

Hứa Nhiêu: “...” Trên mặt giả bộ bình tĩnh, sóng trong lòng mãnh liệt.

Hứa Du: “...” Vẻ mặt lạnh nhạt, sinh lòng nghi ngờ.

Trên mặt Thiên Chỉ Dương tràn đầy ý vui mừng, Quế Bá lẳng lơ vẻ kinh ngạc, “Hưởng tuần trăng mật?”

“Không phải! Là ông nội cảm thấy áp lực lớp mười hai của em quá lớn, đi giải sầu mà thôi.” Thiên Ca Tuệ vội vàng xua tay, tức giận trừng mắt liếc Cốc Châu Dền.

Một tay Cốc Châu Dền chống cằm, mắt xanh chớp chớp, hết sức vô tội.

“Đi đâu, chúng ta cùng nhau đi đi, đi nhiều người chơi thật vui chứ sao!” Hứa Nhiêu vội vàng mở miệng trước khi Ủy Nam Thừa nói chuyện, hai tay đặt dưới bàn xiết chặt vào nhau, hình như lấy hết dũng khí.

43. Chương 43: Lớn Thành Bánh Bao Nhỏ Không Phải Là Lỗi Của Cô!

“Được, vậy chúng ta đi Hải Nam đi, có thể nhìn thấy biển, có thể đánh golf, còn có thể lên Ngũ Chỉ Sơn! Chủ yếu nhất là thời tiết rất thoải mái!” Thiên Ca Tuệ không ngừng bận rộn mà đáp lời, chỉ ước càng nhiều người đi càng tốt, ghét đơn độc ở chung với chú.

“Ừ, thời tiết ở nhà quá lạnh khiến cho người ta không chịu nổi, hay đi Hải Nam trú đông là thoải mái nhất.” Hứa Nhiêu nói phụ họa

...

Hai nữ sinh cầm đầu cầm cổ trò chuyện vui vẻ, năm người đàn ông bên cạnh ai cũng có tâm tư riêng, đều trầm mặc không nói.

“Tôi thấy cũng được, mấy ngày trước Trần Đồng còn hẹn tôi ra sân golf trên biển ở vịnh Hải Đường chơi một chút, vừa đúng nhân cơ hội này, chẳng phải một công đôi việc.” Thiên Chỉ Dương nghiêng người dựa trên ghế ngồi, mặt mày phong lưu không ai bằng.

“Không nhìn ra thằng nhóc cậu còn rất có khả năng, mang theo mấy anh đây cùng chơi, chơi mấy trận?” Quế Bá Lẳng cợt nhả.

“Vậy thì có vấn đề gì.”

“Tuệ Tuệ, bọn họ đánh golf, hai chúng ta ngắm biển, sau đó buổi tối tìm một biệt thự ven biển ở, rất lãng mạn!” Cốc Châu Dền cười híp mắt nhìn Tuệ Tuệ.

“Ok, quyết định như vậy.” Thiên Ca Tuệ giơ móng vuốt lên, quả nhiên tri kỷ khó gặp!

Úy Nam Thừa hoàn toàn hết hy vọng với hai người rồi, dứt khoát làm như không thấy mắt diếc tai ngơ, tâm không phiền ý không loạn.

“Nào, chúng ta cùng ly vì chuyến du lịch nguyên đán sắp tới!” Tâm tình Hứa Nhiêu rất vui vẻ.

Thiên Ca Tuệ cũng rất vui mừng, nhiều người cùng đi như vậy, chú còn dám bắt nạt cô sao! Hừ!

Lúc tối về, Úy Nam Thừa cười đến mặt mày bí hiểm, “Em rất sợ tôi?”

“Người nào sợ chú? Tại sao tôi phải sợ chú!” Thiên Ca Tuệ ưỡn ngực nhỏ, lần đầu tiên không hề thua chú về mặt khí thế.

“Ưỡn nữa vẫn là bánh bao nhỏ.” Úy Nam Thừa rất khinh thường xem xét bộ ngực của cô.

“Chú!” Thiên Ca Tuệ trề môi, trong lòng bị thương rất nặng, lớn lên thành bánh bao nhỏ không phải là lỗi của cô!

Hình như Úy Nam Thừa rất vui mừng khi nhìn cô tức giận thành dáng vẻ này, khoe môi hơi nhếch lên

“Tránh ra! Thiên Ca Tuệ thô lỗ đẩy một người đàn ông ngăn cản trước mặt mình, mở tủ treo quần áo lấy áo ngủ quay người vào toilet.

Lưu lại một mình Úy Nam Thừa kinh ngạc, cho đến khi trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy “Rào rào rào”, mới xoa người đi thư phòng.

Quả nhiên rất thú vị!

Thiên Ca Tuệ một lòng muốn kéo mẹ đến cùng một chiến tuyến, để cho mẹ bắt đầu ghét Úy Nam Thừa, vì lót đường ly hôn sau này.

Nhưng, chuyện thường không chiều lòng người.

“Mẹ, Úy Nam Thừa anh ấy ghét bỏ con bánh bao nhỏ, nói thích cỡ lớn.” Thiên Ca Tuệ đáng thương cọ cọ trên người mẹ.

Đinh Như nhìn kỹ đánh giá bộ ngực con gái, rồi nhìn của mình, không nhỏ, tại sao con gái không di truyền vóc người đẹp của bà, nhớ năm đó, bà cũng nổi danh là người đẹp thành phố W!

“Bé ngoan, có thể vì con còn chưa trở mã xong, về sau mẹ mua thêm đủ đủ sữa tươi về, bồi bổ.”

O()o

Bồi bổ? Vậy xem như bồi bổ lên?

44. Chương 44: Khơi Ra Sự Kiện “bánh Mìn Thầu”

Ngày Nguyên đán, một nhóm bảy người từ thành phố W bay thẳng đến Hải Nam Tam Á, dọc theo đường đi quay đầu lại quả thực đến chỗ nào cũng 100% chọc cho từng trận thét chói tai và kêu lên, đội hình có thể so với minh tinh.

Thiên Ca Tuệ phát hiện một bí mật, đó chính là anh họ luôn thích trang phục diêm dúa lòe loẹt, lần này lại rất khiêm tốn, đựng phải mấy nữ sinh thét chói tai kia cũng chỉ khẽ mỉm cười, không nhướn mày, nhếch môi, liếc mắt đưa tình, trên hoa ghẹo nguyệt như ngày thường.

Dấu hiệu này rốt cuộc là tốt hay xấu đây?

Cô định hỏi chú, nhưng lại không muốn hỏi, nhìn ra được anh họ thích chị Hứa, nhưng hình như chị Hứa thích chú? Sao lại phức tạp như vậy!

Nếu mình thành toàn chị Hứa và chú, chẳng phải anh họ sẽ đau lòng.

Ồi... Sao tình yêu phiền toái vậy!

Chân mày xinh đẹp của Thiên Ca Tuệ hơi nhíu, nhìn từng cụm mây trắng phiêu đảng trên trời vẫn phiền não.

Úy Nam Thừa bên cạnh khẽ liếc cô, thầm nghĩ cô nhóc này than thở cái gì? Chẳng lẽ vẫn phiền lòng vì sự kiện “Bánh màn thầu” tối hôm qua?

Thật sự để ý như vậy?

Ánh mắt cũng không tự chủ liếc về phía bộ phận nào đó của Thiên Ca Tuệ, ghé vào bên tai cô nói nhỏ, “Thật ra thì, em có thể ăn gì đó bồi bổ, lớn hơn một chút nữa... Cũng không kém nhiều lắm.”

Cái gì? Cái gì lớn hơn chút nữa cũng không kém nhiều lắm?

Thiên Ca Tuệ ngạc nhiên quay đầu lại, sao chú lại cười đến xấu xa như vậy!

Theo ánh mắt anh chuyển qua ngực mình, sững sờ một phút, ngay sau đó không thể tin chỉ vào anh, “Anh... Anh... Có bị bệnh không!”

Không có việc gì nhìn chằm chằm vào ngực người ta, còn kêu để cho cô ăn chút gì đó bồi bổ! Quả thực hạ lưu! Vô sỉ! Khốn kiếp!

“Sao vậy?” Quế Bá Lăng bên cạnh giống như bé cưng hiếu kỳ hỏi.

“Không có chuyện của cậu.” Úy Nam Thừa lạnh lùng trả lời, tâm tình khó chịu tới cực điểm, xem ra anh nghĩ hơi nhiều.

Quế Bá Lăng rất thức thời cầm miệng.

Lúc tới khách sạn đặt trước, tất cả mọi người cố tình tán thành Úy Nam Thừa và Thiên Ca Tuệ cô dâu mới, dù sao mục đích ra ngoài lần này của bọn họ là hưởng tuần trăng mật.

“Em không muốn! Em...” Thiên Ca Tuệ phản xạ có điều kiện mà từ chối.

Năm người đàn ông cùng quay đầu nhìn về phía cô, trong mắt lóe ra nghi vấn không giống nhau.

“Nếu không, em và Tuệ Tuệ một phòng đi, một mình em hơi sợ.” Hứa Nhiêu ở bên cạnh nhỏ giọng nói, đáng vẻ điềm đam đáng yêu khiến cho người ta không đành lòng từ chối.

“Đúng đúng, hai nữ sinh tụi em, nói chuyện gì cũng dễ dàng.” Thiên Ca Tuệ mong đợi nhìn mấy người khác.

Hứa Du hơi trầm ngâm, “Vậy để hai cô ấy một phòng đi, cũng có thể chiếu cố lẫn nhau.”

Úy Nam Thừa cũng không tiện nói thêm gì nữa, lần này bỏ qua cho cô nhóc thú vị, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa.

Khi tất cả mọi người xoay người trở về phòng cất hành lý thì anh ý vị sâu xa liếc nhìn người nào đó tràn đầy sức sống.

Mà tâm tình người nào đó hiển nhiên rất tốt, hoàn toàn không nhìn ánh mắt hắc, còn nghịch ngợm trả lại hắc một mặt quỷ, sau đó nhảy nhót nhót đi về phòng.

45. Chương 45: Anh Hứa Cũng Sẽ Dọa Người

Đảo Ngô Chi Châu, khắp nơi là một mảnh xanh thăm nhìn không đến tận cùng, trời nước chạm nhau, hòa làm một thể.

Nhưng trong nước trong xanh, nhộn nhạo lòng người sinh ra kiều diễm, từng đợt sóng theo gió biển thổi tới, không rơi vào.

Còn có vài tảng đá hình thù kỳ quái, khi thì đổ xuống; khi lại đứng vững; thỉnh thoảng nghiêng người dựa vào; quyến rũ xinh đẹp khiến cho người ta có nhao nhao muốn thử (chỉ leo lên ngắm cảnh...)

Lều cỏ tranh che nắng, ghé dựa trên bãi cát, cả nam lẫn nữ mặc bikini, còn có cây dừa chập chờn trong gió, tạo thành một bức tranh phong cảnh tuyệt mỹ.

Trong bảy người, có Thiên Ca Tuệ hưng phấn nhất rồi, hoàn toàn vùi đầu vào trong trời xanh biển biếc, vui không thể tả nhảy tới nhảy lui trên cát trắng, vui sướng như đứa bé.

Tất cả mọi người giống như bị cô lây nhiễm, không khí cũng sống động lên nhiều.

Úy Nam Thừa nhìn đáng vẻ vui rạo rực của cô, khinh thường hừ hừ: đúng là đứa bé!

Cốc Châu Dân nổi tiếng yêu náo nhiệt, đương nhiên không chịu rút lại, theo Tuệ Tuệ chơi.

“Tính tôi một người!” Quế Bá Lăng la hét chạy tới, cởi quần ném lên bờ cát nhảy vào trong biển, bảo là muốn du lịch biển rộng.

Thiên Chỉ Dương chê cười cậu ta không có can đảm, kết quả hơi sơ suất không đề phòng bị Quế Bá Lăng kéo chân, lấy một tư thế cực kỳ bất nhã chìm vào trong biển, “Ầm” một tiếng vang lên một mảng bọt nước lớn.

“Ha ha ha ha...” Thiên Ca Tuệ ôm bụng cười đến vui mừng, âm thanh như chuông bạc phiêu đảng xa thật xa.

Mấy người khác cũng toét miệng vui vẻ, quả nhiên không phí công ra ngoài!

Thiên Chỉ Dương thật vất vả mới từ trong nước ra ngoài, trầm mặt ho khụ khụ không ngừng, xem ra bị sặc.

Quế Bá Lăng thấy vậy, bơi ra nơi xa bắt chuyện với người đẹp.

So sánh với Thiên Ca Tuệ náo loạn, Hứa Nhiêu một mình yên tĩnh.

Mặc một quần dài nhiều màu sắc rất có vẻ quyến rũ của miền nhiệt đới, đầu đội nón che nắng rộng vành, ngồi trên ghế sập trong lều cỏ tranh trên bãi cát xa xa, chỉ sợ phơi nắng làm tổn thương làn da mềm mại của mình.

Thiên Ca Tuệ không biết bơi lội, chỉ dám chơi ở chỗ nước cạn, nhìn Quế Bá Lăng vui vẻ chơi trong nước, không khỏi ngứa ngáy trong lòng.

“Tuệ Tuệ, em không thể đi xuống.” Hứa Du nhìn thấu tâm tư của cô, ngăn cản.

“Anh Hứa, nhưng em muốn học! Tới bờ biển lại không biết bơi, quá xấu hổ ~” Thiên Ca Tuệ đứng thẳng lên, mặt nhỏ nhăn nhăn than thở.

“Buổi tối sau khi về khách sạn, anh Hứa dạy em, chỗ có hồ bơi.” Hứa Du cười đến như tắm gió xuân, làm cho người ta cảm thấy lòng không được mà say mê.

“Oa! Thật tốt quá, anh Hứa nói lời phải giữ lời, buổi tối sau khi về khách sạn em sẽ học.” Trong mắt Thiên Ca Tuệ tràn đầy vui vẻ.

“Ừ, nơi này mặt trời quá chói, dễ bị phơi thành da đen, hay đi lên lều cỏ đi.” Hứa Du dịu dàng khuyên nhủ.

“Da đen?” Thiên Ca Tuệ rất cẩn thận xem xét hai cánh tay và chân dài lộ bên ngoài, quả nhiên hơi đỏ thẫm, không trắng như trước, suy cho cùng cũng không có cô gái nào không thích mình trắng trẻo mềm mại.

“Hù dọa em, không có khoa trương như vậy, về nhà che đi là được rồi.”

“Anh Hứa cũng sẽ dọa người.” Thiên Ca Tuệ dí dỏm trêu ghẹo, trong mắt cười nhẹ nhàng.

Hứa Du cương chiều vuốt tóc bù xù của cô, nụ cười bên môi như hoa quế tháng tám thơm ngát hợp lòng người.

46. Chương 46: Trở Về Tìm Em Tính Số!

Trời ạ! Không cần cười mê người như vậy, người ta xấu hổ chứ sao...

Thiên Ca Tuệ chỉ có cảm giác nhịp tim mình như sấm, thật nhanh, thật nhanh...

Một màn này vừa vắn đập vào trong mắt Ủy Nam Thừa, sắc mặt đen một nửa, đang chuẩn bị đứng dậy, lại bị Hứa Nhiều bên cạnh kéo lại, “Anh Thừa, đầu em thật choáng váng, nơi này mặt trời quá gay gắt, anh đỡ em qua bên phòng ăn nghỉ ngơi được không?” Trong vẻ mặt xót thương có chứa chờ mong.

Ủy Nam Thừa nghi ngờ nhìn cô ta, lại nhìn ánh mặt trời, quả thật phơi người mê man.

Nên theo cô cùng đi đến nhà ăn tránh ánh nắng gay gắt, ánh mắt cũng không rời khỏi bóng dáng hoạt bát, trong lòng suy nghĩ: trở về tìm em tính số!

Thiên Ca Tuệ hiển nhiên không ngờ tới còn có nguy hiểm chờ cô, buổi tối vừa về đến khách sạn, hứng thú bừng bừng lấy bikini ra thay, khoác áo choàng tắm chuẩn bị ra cửa, đột nhiên nhìn thấy Hứa Nhiều đang ngồi nghỉ ngơi trên ghế sa lon, vội quay trở lại ngồi bên cạnh Hứa Nhiều, “Chị Hứa, chị đi bơi không?”

Hứa Nhiều khẽ lắc đầu, bơi lội không phải chuyện gì quá mới mẻ với cô.

“Vậy một mình chị ở đây rất nhàm chán, đi tìm chú chơi đi, tốt nhất đừng để chú ấy đến hồ bơi.” Cặp mắt Thiên Ca Tuệ sáng ngời lấp lánh.

Hứa Nhiều giật mình, “Chú? Em gọi anh Thừa là chú?”

Thiên Ca Tuệ ngượng ngùng gãi đầu, “Rất giật mình sao? Chú ấy hơn tám tuổi, là khoảng cách giữa tụi em không cách nào vượt qua, gọi chú tương đối thích hợp.”

Hứa Nhiều lập tức vui mừng trong lòng, nhưng vẫn không nhịn được hỏi một câu, “Em thích anh ấy sao?”

“Thích? Thích chú? Làm sao có thể! Em cũng không nắm giữ chú.” Thiên Ca Tuệ phủ quyết hoàn toàn.

“Vậy hôn nhân của hai người?”

“Trời! Là giả đó, em và chú hẹn kỳ hạn một năm, đến lúc đó tụi em sẽ ngả bài với cha mẹ và ông nội.” Thiên Ca Tuệ vô tâm nói, hoàn toàn không chừa đường lui cho mình, cho tới sau khi thật lòng yêu Ủy Nam Thừa, mới phát hiện ban đầu mình ngốc bao nhiêu.

“Tuệ Tuệ, có những lời này của em chị yên tâm, từ nhỏ đến lớn chị chỉ thích anh Thừa, anh ấy giống như mặt trời trong sinh mạng của chị, không có anh ấy đừng khí sống tiếp của chị cũng không còn, cho nên chị ra nước ngoài học cũng chỉ để chia sẻ nhiều hơn cho anh ấy.” Hứa Nhiều nói thâm tình chân thành, mà phần si tình này cũng thành công cảm động Thiên Ca Tuệ.

“Chị Hứa, chị thật si tình đó ~ yên tâm đi, em thích chính là thiếu niên đẹp trai lanh lẹ, kiểu bé trai ngây thơ, không thích phúc hắc như chú.” Thiên Ca Tuệ cười híp mắt bổ sung.

Hứa Nhiều dịu dàng cười đáp lại một tiếng, trong lòng lại hồi hộp, thì ra hôn nhân của anh Thừa và Tuệ Tuệ là giả, thật tốt quá! Một năm này cô nhất định phải thi triển ra tất cả vốn liếng để anh Thừa yêu cô.

“Chị Hứa, em đi học bơi trước, chú giao cho chị đó!” Thiên Ca Tuệ cao hứng vẫy vẫy tay với cô ta.

Khóe môi Hứa Nhiều nhếch lên nụ cười tất thắng, trang điểm lại, soi gương lộ ra nụ cười tràn đầy tự tin.

Ủy Nam Thừa vừa nhận điện thoại xong trở về phòng, khóe mắt liếc thấy Thiên Ca Tuệ khoác áo choàng tắm hào hứng đi về phía hồ bơi, trông mặt đen lóa lóa, không phải cô nhóc thú vị không biết bơi sao?

47. Chương 47: Hứa Nhiêu, Anh Cho Rằng Em Đã Hiểu!

Úy Nam Thừa vừa nghĩ chân đã bước vào cửa phòng, Cốc Châu Dền đang ngồi trên giường chat webcam, nên dựa vào trên ghế sa lon nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng cũng đang suy nghĩ có muốn đi hồ bơi không?

“Nam Nam, cậu và Tuệ Tuệ không ra ngoài hẹn hò, núp ở trong phòng làm gì?” Cốc Châu Dền vừa trò chuyện vui vẻ vừa nói với Úy Nam Thừa.

Hẹn hò? Vừa nghĩ tới hôm nay cô nhóc thú vị và Hứa Du cứ chỉ thân mật, không khỏi cảm tức một trận, mím môi không nói lời nào.

Đúng lúc này, có mấy tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên.

“Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, chẳng lẽ là Tuệ Tuệ đến rồi?” Cốc Châu Dền cười đến rất mập mờ.

Vậy mà khoảnh khắc khi cửa mở ra, đáy lòng Úy Nam Thừa vốn mang tia hy vọng lập tức bị làm lạnh rồi.

Cốc Châu Dền càng thêm suy sụp cúi mặt, anh hết sức không thích vị Hứa nhị tiểu thư có ý định kín đáo này, ánh mắt cô ta nhìn Nam Nam quá mức nóng bỏng, tình yêu biểu hiện quá mức rõ ràng, nhưng Tuệ Tuệ còn ngây ngốc coi cô ta như chị em tốt mà móc tim móc phổi.

“Anh Thừa, trong nhà thật bực bội, chúng ta đi ra bờ biển một chút đi.” Hứa Nhiêu cười như bông hoa kiêu diễm.

“Nam Nam, không phải cậu đồng ý dạy với Tuệ Tuệ dạy cô ấy bơi lội sao? Chuyện bà xã mình không quan tâm còn có thời gian trông nom người khác.” Câu nói của Cốc Châu Dền có hàm ý khác, hai chữ “Người khác” phát âm rõ nặng.

Hứa Nhiêu dĩ nhiên nghe rõ, nhưng lúm đồng tiền trên mặt vẫn như hoa, trong lòng lại hận chết Cốc Châu Dền, từ lần đầu tiên biết, hai người đã không hợp nhau, có thể ban đầu mình die enda anle equu ydonn từng nhất thời bị dung mạo của anh mê hoặc, mà người ta lại làm như không nhìn thấy, đã kích nghiêm trọng đến kiên ngạo và tự ái của cô.

Lời Cốc Châu Dền không thể nghi ngờ hạ xuống cho Úy Nam Thừa một bậc thang, nhếch miệng lên cười nhạt, “Ngày khác đi.”

“Anh Thừa, có anh trai em dạy Tuệ Tuệ bơi lội, anh còn lo lắng gì nữa sao?” Tình thế cấp bách Hứa Nhiêu bật thốt lên.

“Anh trai em?” Úy Nam Thừa nhướn mày, tại sao lại là Hứa Du? Tức giận trong mắt lại tăng thêm mấy phần.

Hứa Nhiêu không thể hiểu tại sao anh trai dạy Tuệ Tuệ bơi lội có thể khiến cho anh Thừa nổi giận lớn như vậy, chẳng lẽ...

Không thể nào, khi còn bé anh Thừa ghét Tuệ Tuệ nhất.

“Anh Thừa, chúng ta...” Cô còn chưa nói xong đã bị Úy Nam Thừa trách móc rồi.

“Hứa Nhiêu, anh cho rằng em đã hiểu!” Giọng nói lạnh lùng không mang theo chút nhiệt độ.

Đáy lòng Hứa Nhiêu chợt lạnh, chuyện cũ như thủy triều xông lên đầu, vẫn còn nhớ năm lớp mười hai ấy cô lấy hết dũng khí thổ lộ với anh Thừa, lại bị anh uyển chuyển cự tuyệt, sau đó biết được anh đã có bạn gái.

Đoạn thời gian đó, cô đau lòng muốn chết, thiếu chút nữa dùng thuốc ngủ tự sát, may mà được anh trai phát hiện kịp thời.

Về sau hình như còn xảy ra những chuyện gì, cô hoàn toàn không có ấn tượng, chỉ biết anh Thừa và bạn gái chia tay, sau đó mình cũng ra nước ngoài học, gần ngơ chính là bốn năm, bốn năm này cô đã từng cố gắng nghĩ lại trí nhớ ba năm đã qua nhưng làm thế nào cũng không nhớ nổi.

Khi cô còn ở đẳng kia hồi tưởng lại chuyện cũ, Úy Nam Thừa đã thay xong áo choàng tắm chuẩn bị ra cửa.

“Anh Thừa, chờ em một chút, em cũng muốn đi.” Hứa Nhiêu duyên dáng gọi to.

Úy Nam Thừa hoàn toàn không để ý đến cô ta, sải bước nhanh về trước, Hứa Nhiêu ở đằng sau đi như chạy mới đuổi kịp.

48. Chương 48: Chú Là Một Kẻ Lưu Manh!

Hồ bơi bên này, một dạy nghiêm túc, một học nghiêm túc, không khí rất hòa hợp.

“Trước thử lơ lửng trong nước, không cần phải sợ, anh ở đây với em.” Hứa Du rất kiên nhẫn dạy không biết bao nhiêu lần, giọng nói dịu dàng càng thêm an ủi lòng người.

Thiên Ca Tuệ theo trình tự anh nói, hít vào một hơi thật sâu, hai mắt nhắm lại, vùi đầu vào trong nước, trong lòng hò hét: nổi, nổi, nhất định phải nổi lên.

“Khụ... Khụ...” Đầu Thiên Ca Tuệ không nổi, kết quả chân nổi trước, bị sợ đến cô đập một cái, sắc mặt bao nước.

Hứa Du vội vớt cô lên, vừa vỗ lưng cô vừa dịu dàng hỏi: “Hết sắc chưa?”

“Hu hu... Thật khó chịu...” Thiên Ca Tuệ méo miệng nhỏ nhắn khóc lóc kể lể, trong lỗ tai lỗ mũi đều là nước, thật khó chịu!

“Bé ngốc, học bất kỳ cái gì đều không dễ dàng như vậy, bơi lội cũng thế, sắc mấy lần là tốt.” Hứa Du đưa tay giúp lau nước trên mặt cô, tình cảm dịu dàng trong mắt sao rõ ràng.

Úy Nam Thừa đi tới chính là thấy cảnh tượng như vậy, Hứa Du động tác dịu dàng lau bọt nước trên mặt cô nhóc thú, mà cô nhóc thúï đắm đuối đưa tình nhìn chăm chăm vào người ta như háo sắc, tư thế nửa ôm của hai người ở trong nước thật sự chướng mắt đáng chết!

Ghê tởm hơn chính là cô nhóc thúï lại mặc bikini, cánh tay trắng nõn lộ hết ra bên ngoài, bộ ngực hai bánh bao nhỏ càng miêu tả sinh động!

Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!

“Nhiệm vụ nặng nề dạy bà xã tôi bơi lội vẫn để tôi làm là được, phiền toái người khác không phúc hậu!” Khóe môi Úy Nam Thừa cong lên độ cong rất sâu, lại làm cho người ta cảm thấy lộ ra ý lạnh lẽo.

Trong mắt Hứa Du xẹt qua không cam lòng nhàn nhạt, ngay sau đó bình thường trở lại, nụ cười tao nhã trước sau như một, giấu tốt cảm xúc của mình.

“Hoạt động như vậy hồi lâu thật sự hơi mệt mỏi. Tuệ Tuệ, tiểu Thừa có tiếng là kiện tướng bơi lội trong bốn người chúng ta, có cậu ấy dạy em, đương nhiên học tốt hơn.”

“Anh Hứa, em thích để cho anh dạy em, anh không cần đi được không...” Thiên Ca Tuệ bĩu môi, rất không cho Úy Nam Thừa mặt mũi, hai cánh tay càng thêm ôm chặt cánh tay Hứa Du không để cho anh đi.

Chú là một kẻ lưu manh! Cô không cần đơn độc ở cùng chú lưu manh!

Trong lòng Hứa Du có một ngàn một vạn không muốn, nhưng anh vẫn biết đắn đo đúng mực, Tuệ Tuệ và tiểu Thừa bây giờ có thân phận vợ chồng, người khác thật sự không thể nhúng tay quá nhiều.

Huống chi, tiểu Thừa còn là bạn thân chơi đùa từ nhỏ đến lớn với anh.

“Tuệ Tuệ nghe lời, anh Hứa thật sự hơi mệt.” Hứa Du không chút lưu tình gạt cánh tay Tuệ Tuệ đang ôm tay anh ra.

Thiên Ca Tuệ cắn chặt môi dưới, tức giận nhìn chăm chăm chú cười đến đáng ghét.

“Anh Thừa, anh, anh sao vậy?” Lúc Hứa Nhiêu chạy tới vừa đứng nhìn thấy anh của cô lên bờ, Úy Nam Thừa nhảy xuống hồ bơi, trong lòng lập tức có dự cảm xấu.

Hứa Du thấy dáng vẻ của em gái, chỉ cảm thấy một đợt u sầu chưa dứt, lại dâng lên đợt khác, trong lòng tự dưng phiền não.

“Đi thôi, một ngày hôm nay em cũng mệt mỏi, trở về nghỉ ngơi sớm một chút.” Hứa Du kéo bàn tay em gái mình.

“Không, em không mệt.” Kiên quyết trong mắt Hứa Nhiêu khiến Hứa Du hơi đau lòng, vì một người không yêu mình, cần gì chứ?

Khẽ thở dài, rời đi.

Có một số việc, anh không cách nào chi phối.

49. Chương 49: Chú, Mời Chú Tụ Tiện!

“Chị Hứa, chị dạy cho em đi.” Thiên Ca Tuệ vừa nhìn thấy Hứa Nhiêu lập tức giống như nhìn thấy cứu tinh. Nhưng lời Ủy Nam Thừa hoàn toàn triệt để xóa bỏ suy nghĩ của cô, “Bà xã, ngoại trừ anh ra, không ai có thể dạy em.”

“Ai là bà xã của anh! Khốn kiếp! Không cho phép anh gọi tôi là bà xã!” Thiên Ca Tuệ phát điên kêu lên.

“Gạo sống đã nấu thành cơm, chẳng lẽ em còn muốn quýt nọ?” Ủy Nam Thừa nói một câu hai nghĩa, khoe miệng duyên rũ nhếch lên.

Hứa Nhiêu đứng ở bên bờ mặt mũi lập tức trắng bệch, gạo sống nấu thành cơm chín? Chẳng lẽ mấy lời Tuệ Tuệ nói đều là lừa gạt mình sao?

“Đầu óc vô lại! Tôi nói cho anh biết! Bà cô đây không ăn chụp mũ này của anh!” Thiên Ca Tuệ giận đến hắt nước lên khắp người Ủy Nam Thừa.

Chung quanh có không ít du khách hiếu kỳ nhìn bọn họ, bàn luận xôn xao.

Ủy Nam Thừa đè nén lửa giận nặng nề, bà cô? Nhóc thú vị đúng là chán sống! Động một chút lại khiêu chiến với anh! Không biết sống chết!

Một lực lớn kéo cô vào trong ngực, cúi đầu che lại cánh môi lẩm nhảm, tay phải đè chặt đầu lộn xộn của cô.

“Ừm... Thối... Trúng! Thả... Tôi ra!” Thiên Ca Tuệ giãy thế nào cũng không thoát được bị chú ôm vào ngực, không khỏi cần loạn một phát, tìm được chỗ nào thì cần chỗ đó, cho đến khi mùi máu tươi tràn vào trong miệng hai người.

Hứa Nhiêu chăm chú nhìn hai người ôm hôn trong nước, cảm hận thoáng qua trong mắt, một tay nắm chặt thành quả đầm, một tay khác kéo mạnh quần áo.

Ủy Nam Thừa không ngờ cô nhóc thú vị còn cảm tình con chó, cần môi anh đến chảy máu, không khỏi buông cánh môi cô ra, tức giận nói: “Em là chó sao?”

“Anh mới cảm tình con chó! Con sói! Trúng thối! Cứt gà! Đổng phân đây!” Thiên Ca Tuệ vênh môi bị hôn đến đỏ ửng thở phì phò mắng.

Phì phì! Bất cứ giá nào! Hình tượng thực nữ? Vậy cũng là chó má!

... Chân mày Ủy Nam Thừa nhíu lại càng sâu, từ ngữ mắng người của nhóc thú vị thật nhiều, tầng tầng lớp lớp! Đa dạng chồng chất!

Lạnh lùng hỏi, “Em còn muốn học bơi không?”

“Bản tiểu thư bây giờ mắt lúng! Không học nữa! Mời chú cứ tụ tiện! (Tốt nhất ngáy ngô dưới nước đừng lên!” Thiên Ca Tuệ vô cùng tức giận mắng, một câu cuối cùng nén ở trong lòng không nói ra.

Cô chưa kịp bò lên bờ, giọng nói lạnh lùng của Ủy Nam Thừa đã truyền đến từ sau lưng, “Anh còn tưởng rằng em muốn học bơi lội, xem ra cũng chỉ mượn danh nghĩa bơi lội để thêm thời gian ở chung với anh Hứa của em thôi!”

Thân thể Thiên Ca Tuệ hơi dừng lại, cắn răng nghiến lợi nói lại: ‘Chú, chú quản nhiều quá rồi đấy! Tôi thích nán lại chung với ai là việc của tôi, chú, quản, được, sao!’

“Anh không quản được?” Ủy Nam Thừa hí mắt.

“Tôi nói cho chú biết! Ở đây là nơi công cộng! Chú dám làm gì tôi tôi sẽ báo cảnh sát nói chú muốn cưỡng gian tôi! Chú cũng biết, hiện giờ tôi cưỡng gian rất nghiêm trọng đấy!” Thiên Ca Tuệ lưu loát bò lên bờ, núp sau lưng Hứa Nhiêu hả hê nói.

Trong lòng Hứa Nhiêu cuộn cuộn nhiều thứ, nhưng ngoài mặt vẫn không chút cảm xúc gì, duy trì phong độ tiểu thư khuê các tốt đẹp của mình.

50. Chương 50: Không Được Nhìn Người Ta Như Vậy! Cần Phải Thận Trọng!

Tội cưỡng gian?

Khóe miệng Ủy Nam Thừa co quắp mạnh mấy cái, tay phải không chủ tạo thành quả đấm, nhìn nụ cười hả hê trên mặt cô nhóc thúì, hận không thể một quyền vung tới!

Ủy Nam Thừa, mày làm sao đây? Sao lại tức giận cùng một cô nhóc đến vậy? Đáng sao?

Trong đầu đột nhiên nảy ra vài dấu chấm hỏi khiến Ủy Nam Thừa rơi vào trầm tư, ngẩng đầu lên nhìn Thiên Ca Tuệ đang cười đến vui vẻ, chỉ cảm thấy dưới sự soi sáng của ánh mặt trời, nụ cười kia rạng rỡ chói mắt đáng chết.

Không phải như vậy, nhất định là anh nghĩ nhiều, suy nghĩ nhiều mà thôi...

Lắc đầu một cái, lên bờ, lúc đi qua bên cạnh Hứa Nhiêu và Thiên Ca Tuệ, ngay cả ánh mắt cũng không nhìn hai cô, đi thẳng về phòng rồi.

“Ah? Chú cứ đi như vậy? Mình còn tưởng rằng chú sẽ đánh mình.” Thiên Ca Tuệ rất nghi ngờ nhìn bóng lưng Ủy Nam Thừa rồi đi, tự lẩm bẩm.

Đau đớn thoáng qua trong mắt Hứa Nhiêu, ngay sau đó có thâm ý khác quan sát Thiên Ca Tuệ từ trên xuống dưới một lần, rồi đi.

Làm cho trong lòng Thiên Ca Tuệ có gì đó rất là lạ, chú và chị Hứa cũng thế nào đây? Sao từng người đều khiếp sợ vậy?

Không hiểu cần moi suy nghĩ một chút, cũng làm bộ lắc đầu một cái, ôi! Cần gì lo sợ không đâu! Suy nghĩ nhiều như vậy làm gì? Bình đến tưởng chặn chứ sao.

Trở về phòng ngủ thôi, mệt quá

——Puck.d.d.l.q.đ——

Sáng ngày hôm sau lúc ăn điểm tâm, mọi người tập trung ở vị trí cũ trong phòng ăn, lại chỉ không thấy Ủy Nam Thừa.

Trong lòng Thiên Ca Tuệ kỳ quái nhưng không hỏi ra, trong lòng hừ nói: chú lười, lại còn ngủ nướng!

Hứa Nhiêu lại không nhin được, “Anh Thừa còn chưa rời giường sao? Không phải anh ấy ngã bệnh chứ?”

“Tối hôm qua Nam Nam trở về thành phố W.” Cốc Châu Dền cắn một miếng pizza nói rất tùy ý, đáng vẻ em lại không biết?

“Tối qua?” Trên gương mặt xinh đẹp của Hứa Nhiêu tràn đầy không thể tin.

Thiên Ca Tuệ cũng hơi giật mình, nhưng qua giật mình chính là vui vẻ, wow ~ chú lại tự giác tránh người, wow, chà chà chà!!!

Tâm tình tốt một chút, ăn gì die enda nle equ ydo n cũng ngon, uống gì cũng ngọt.

“Tiểu Thừa nói công ty cậu ấy có chút việc gấp, cần lập tức trở lại xử lý, cho nên đi trước.” Hứa Du nhàn nhạt trả lời.

“Anh, sao anh không nói cho em?” Hứa Nhiêu vẫn cảm thấy anh trai giúp cô.

“Tiểu Thừa đi lúc một giờ, mấy người chúng ta thống nhất cảm thấy đánh thức hai người từ trong mộng là chuyện rất có lỗi, lại nói ngày hôm nay chúng ta cũng về.” Hình như trong lời của Hứa Du có...

Hứa Nhiêu thừa nhận anh nói không sai, trong lòng vẫn đang suy nghĩ: Vì sao anh Thừa phải rời đi trong đêm? Chẳng lẽ có liên quan đến Tuệ Tuệ? Hôm qua lúc gần tối ở trong nước ánh mắt anh ấy nhìn Tuệ Tuệ rất phức tạp...

Hình như...

Ăn một bữa cơm, sáu người đều trầm mặc không nói, không khí lạnh hiem thấy.

Hứa Nhiêu chỉ cảm thấy ăn cái gì cũng vô vị tẻ nhạt, hơi mất hứng, chỉ hận không thể lập tức bay về thành phố W.

Nhìn lại Thiên Ca Tuệ, mặt mày không giấu được vui sướng, chỉ cảm thấy bữa cơm này vô cùng ngon lành, ăn đến bụng tròn xoe, còn không tào nhả mà ợ hơi hai tiếng.

“Wow ~ Tuệ Tuệ nhà ta thật đáng yêu.” Cốc Châu Dền cười híp mắt nhìn Thiên Ca Tuệ, dịu dàng khắp nơi, chết đuối người.

Thiên Ca Tuệ bị sợ đến hắt hơi vang dội một cái, sờ sờ lỗ mũi, “Không cho phép nhìn em như vậy! Cần phải thận trọng!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuc-cung-vo-dich-cha-nguoi-bi-fire-roi>